

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAYAN YANI

95

OCAK 2020 / 01 - 9 TL

ALAYINA İSYAN ALAYINA LasTesis

PAT-Rİ-YAR-KA YARGIÇ... KA-DIN OL-MAK SU-ÇU-MUZ! ♪
TECAVÜZLER CE-ZA-SIZ KATİLLER ŞÜPHELİ Ö-LÜM-LER... ♪
KADIN CİNAYET-LE-Rİ... SUÇ BENDE DEĞİL TECAVÜZCÜ
SENSEN DİRENER KADINLAR HER YER-DE ASLA YALNIZ
YÜ-RÜ-ME-YE-CEK-SİN! ♪

TANZER ERCANPOLAT 1971 - ∞

Tanzer; ilk sayımızdan beri her sayfamızda, her çizgimizde, her satırımızda, fikrimizde, zikrimizde, dergiyle ilgili gelecek hayallerimizde sen vardın. Seni gördüğümüzde veya sesini duyduğumuzda bütün sıkıntılarımızı unutturan güleryüzün, güzel kalbin, eşsiz zerafetin vardı. Zamansız gidişinin boşluğu asla dolmayacak. Özlemin dinmeyecek. (ailesine, arkadaşlarına ve öğrencilerine başsağlığı diliyoruz)

BAYAN YANI

“Güvensizlik” hasta ediyor.

BAYAN YANI AKTÜEL

Hedef göstererek yaptıkları haberlerden sonra Ahmet Taner Kışlalı, Baro Başkanı Ali Günday, Danıştay Üyesi Mustafa Yücel Özbilgin'in öldürülmesinin ardından şimdi de Akit TV sunucusu Fatih Dağıstanlı, Cumhuriyet gazetesini hedef gösterdi.

Türkiye'nin 2019 ekolojik karnesi: Tahribat artarak devam etti.

Cinayet girişimine “indirim”in gerekçesi: Telefon görüşmeleri, aldatmayı düşündürecek yoğunlukta...

Aspie Güncesi 2...

MELTEM ARIKAN

Ben asperger olduğumu çok rahat kabul etmiştim, ancak çevreme bu durumu anlatmak hiç kolay olmadı. Türkiye’de yaşayanların asperger sendromuna bunca yabancı olduklarını ancak bana teşhis konduktan sonra öğrendim. Asperger teşhisini söylediğim herkes, ‘o nedir’ ya da ‘Meltem yine tuhaf bir hastalık buldun’ gibi tepkiler veriyordu. Ben de ‘asperger sendromu aslında otizm spektrumunda’ diye bir açıklama yapmaya çalıştığımda, durum daha da karmaşık hale geliyordu. ‘Otizm!... Otizm?... Otizm... Yok yanlışın var. Sen başka bir doktora daha gitsen. Sen de otistiksen... Yok artık, kesin yanlışın var...’ Bu tepkiler nedeniyle ben iyice kilitlenip daha fazla açıklama yapmaya çalışıyordum, yani “yüksek fonksiyonlu otizm”, yani ben içinde bulunduğum durumu çok iyi maskeleymeyi küçük yaşta öğrendiğim için, ama aslında sosyal etkileşimlerde ne kadar sorunlu olduğumu biliyorsun ya, hani kalabalıklarda fenalaşmak, insanlardan uzak kalmak istemem, bazen durumları veya insanların anlayamamak, uykusuzluğum, alerjilerim, hastalıklar falan derken artık konuyu toparlayamaz oluyordum. Bugün bile hala durumu anlatmakta zorlanıyorum, çünkü hayatım boyunca içinde bulunduğum farklılığı yok saymaya çalışıp normal olmak için inanılmaz çaba harcamıştım.

Hep normal olmaya çalıştım, ama bir türlü başaramadım. Hep neden normal olmadığımı anlamaya çalıştım, bir türlü yanıt bulamadım. Bana kendimle ilgili bilgi verebileceğini düşündüğüm herkese inandım, o nedenle de çok yanlış anlaşıldım, kullanıldım, manipüle edildim... Ancak teşhis konduktan sonra nasıl manipüle edildiğimi görmeye ve o nedenle de artık herkesin her sözüne güvenmemeyi

kendime öğretmeye başladım...

Asperger sendromu, 1944 yılında Doktor Hans Asperger tarafından tanımlanmış ve o zamanlar otizm dışında tutulmuş. Asperger sendromunda otizmden farklı olarak dil ve konuşma becerilerinde bir gelişim geriliği olmuyor, hatta kimi aspergerler okumaya erken yaşlarda kendi kendilerine öğreniyorlar... Ben de onlardan biriydim, okuma yazmayı kendi kendime beş yaşında öğrenmiştim. Asperger sendromu, otizmden farklı olarak genellikle çocukların sosyal hayata girmesiyle birlikte, uyumsuzluk ve sorunlarla kendini belli etmeye başlıyor.

Asperger sendromu 1944 yılında tanımlanmış olsa da, Hans Asperger’in çalışmaları çok uzun yıllar İngilizceye çevrilmediği için bu kavram ancak 1980’lerde duyulmaya başlanmış, standart bir teşhis halini alması 1990’lı yıllarda gerçekleşmiş, 2013 yılından itibaren ise otizm spektrumu altında sınıflandırmaya başlamış.

Eskiden olsa bana sadece asperger sendromu tanısı koyarlarmış, ancak bu sebeplerden konulan tanı artık otizm oluyor. Bu yazıda tekrar altını çizmek isterim, ben otistik olduğumu söylemekten hiç çekinmiyorum. Tam tersi bunu yeri geldikçe sık sık söylüyorum. Sanırım herkes otizmi bir hastalık değil de, bir farklılık olarak görmeye başlayana kadar da bu konuda yazmaya ve konuşmaya devam edeceğim...

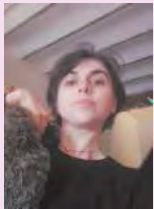
Bir de ‘şimdi bu yaşta nereden çıktı bu otizm’ diyenler için küçük bir açıklama... Aslında bir yerden çıkmadı, ne yazık ki o hep oradaydı, ama bu konudaki cehalet yüzünden hiçbir zaman orada olduğu anlaşılamadı. Ne kadar iyi maskelersek maskeleyelim, otizmden kaynaklanan

problemler yeni bir uyum gereksinimi ortaya çıktığında, hem artış gösteriyor hem de daha çok etkili olmaya başlıyor...

Son altı yıl içinde ülkeyi terk etmek zorunda kaldım, çok iyi konuşamadığım yeni bir dilde yaşamayı hatta eser üretmeyi öğrendim. Neredeyse yaşamıma sıfırdan başladım. Bu süreç içinde yaşadıklarım sebebiyle ise artık hiçbir maskeyi taşıyacak gücüm kalmadı. Yıllardır farkında bile olmadan öğrendiğim, edindiğim, edindirildiğim bütün maskeleye yöntemlerim isyan etti. Daha fazla ‘her şeyle başa çıkan çok güçlü kadın’ rolünü de taşıyamaz oldum. Ben maskesiz, uyumsuz, ama kendim olarak yaşamak istiyorum.

Bütün bunlarla yüzleşmek bana bambaşka yollar açıyor, o nedenle de bunları paylaşıyorum... Otizm teşhisi, bana kim olmam gerektiği ile kim olduğum gerçeği arasındaki uçurumu gösterdi.

Ayrıca bu uçurum kapandıkça, yaşamı bambaşka bir gözle görebilme özgürlüğünü verdi. O nedenle de geçmişimi didik didik etmekten, öküz altında buzağı aramaktan vazgeçtim, çünkü sorularımın yanıtları kendiliğinden tüm açıklığı ile bir bir su yüzüne çıkmaya başladı.

Gülsüm Güller

Bu yaşa geldim, bir insan gözlerini nasıl sızdırmaz bir bariyere dönüştürebilir sırrına vakıf olmadım. Sevgilim ‘sen rahatsızsın’ diyerek kendi yüksek rahatlığına mı vurgu yapıyor yoksa içinde patlayan rahatsızlığın dışarı taşmasını mı engelliyor, bilemiyordum. Yaşadığım anlar içinde bilip yakaladığım tek şey belliydi; o gecenin en görünür etkisi benim bedenim üzerinde olacaktı ve bundan ‘aşırı’ rahatsız olmak, sanıyorum en doğal hakkımdı. Bu benim maceram değildi biliyordum; bir macera ancak ve ancak kendi iradeni aşan durumlara - hevesle- göğüs gerdğinde senin macerana dönüşür ve ne yazık ki göğüs gerdığım bu acınası durum; ne heves

duyduğum bir eylemdi ne de sonunda kıvanç duyacağım yahut eğleneceğim bir nitelik taşıyordu... Ben bir Roland Barthes değildim! Bedenim, arzusuna her yeni gün bir fantezi eklemeye çalışan inatçı bir çocuk değildi; ne dilim çok uygar ne de olgun bir kişiydim. Gidebileceğim son noktayı göstermek isteyen haylaz bir cesarete sahiptim yalnızca. Mantığımın gözlerine mil çeken bu güçle karşılaşınca kusardım, sonra geçer zannederdim ama bu kez geçmedi işte! Kursağıma takılan bir kılçık gibi, yutkundukça kendini her saniye hatırlatan o zehirli mide suyunu gırtlığımda hissediyordum.

Bu bir oyundu. Sergilediğim oyun bir gövde gösterisine evrildi ve nihayet ufulanıp acı içinde uçan kelek- lere dönüştüm.

BAYAN YANI

2020-01
Aylık yaygın süreli yerel yayındır
BD Basın Yayın Tic. Ltd.
Şti. adına
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü
Tuncay Akgün

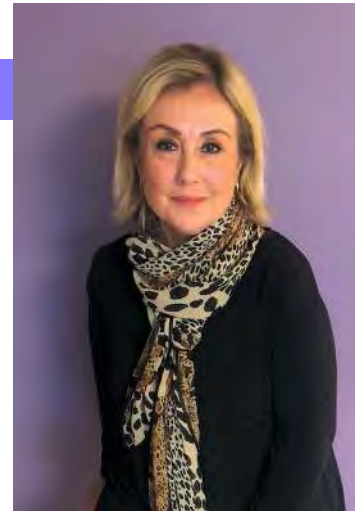
Renklendirme
Editörü
Fikret Özdemir
Grafik Düzenleme
Cebail Okcu
Müessese Müdürü

Ali Yavuz
Abonelik Aysun Öztürk
ADRES: Duatpe Sokak No: 16
Yeldeğirmeni / Kadıköy
TEL: (0212) 292 9450
FAX: (0212) 251 5754

BASKI: LeMan Ofset
(0212) 858 00 93
DAĞITIM: Turkuvaz Dağıtım
Pazarlama A.Ş.
(0212) 249 91 13

Narsizm Toplumsal Cinsiyetle İlişkilidir.*

“Narsist kişinin gözünde eşi hiçbir zaman kendi hakları olan ya da kendi gerçekliği içinde var olan birisi değildir, yalnızca eşinin narsist bir biçimde yüceltilmiş benliğinin bir gölgesidir.” Erich Fromm/Sevginin ve Şiddetin Kaynağı

Türkiye’de kadınlar her gün birer ikiye öldürülüyorlar. Nasıl oluyor da kadınlar erkekler tarafından bu sıklıkla, bu kadar çok sayıda öldürülüyorlar? Son 15 yıllık süreçte ölümcül şiddetin görünürlüğündeki artış, hem daha fazla konuşulmasına hem de tepkilerin ve tabii ki karşı tepkilerin de artışına yol açtı. Ayrıca şiddete dair toplumsal yaklaşımın, hukukun, siyasetin ve medyanın duruşunu da daha sık tartışır olduk. Geçtiğimiz günlerde kadına yönelik şiddeti bu denli konuşur, kadın cinayetlerinden bu denli şikayet ederken; kadına yönelik şiddeti ve cinayetleri gündeme taşıyan kadınların sokaklardaki danslı protestolarına yapılan devlet müdahalesine tanıklık ettik. Kadın Cinayetlerini Önleme Platformu’nun eylemlerine müdahale eden kolluk, bununla yatınmayıp gözaltılar yaptı. Failler/ suçlular firar ederken kadınlara “susun” dendi. Devlet kadınları böyle susturursa, erkek şiddeti, cinayetler son bulur mu?

Bir kadının ölüp ölmeyeceğine, hangi koşullarda öldürülüp öldürülmeyeceğine karar vermek; yaşama değer biçmektir. Her gün kadınları gözünü bile kırpmadan öldüren bu erkeklerin bir benzerliği olmalı ya da var mıdır? Diye düşünüyor insan. Erkekler kadınları öldürerek kendilerini değerli mi hissediyorlar? Ya da aksine değersizlikten mi öldürüyorlar? Nasıl oluyor bunca acımasız kadın kıyımı? Nedenleri hatırlayalım birlikte; namusu temizlemek, erkek adamlığı kanıtlamak, erkekliğine laf söyletmek gibi uzayıp giden ve erkeğin değeri ile ilişkili pek çok bahane var öne sürülen. Bunlar erkeğin güç timsali değerine değer katarken, kadının yaşamasının ya da ölmesinin belirleyicisi olan bahaneler... Hemen hepsinin terk edilmeye dayanmadığı, hayır yanıtını kabul etmedikleri, ayrıldıkları kadınların başka bir erkekle yeni bir yaşam kurmalarına tahammüllerinin olmadığı anlaşılıyor. Bunu açıkça beyan ediyorlar. Bunca kadın öldüren bu “değerli” erkekler, bu toplumda bu gücü nereden ve nasıl alıyorlar? Neden bu kadar çoklar? Bu sorulara verdiğimiz yanıtlar, bizi kökleri ataerkil düzenden gelen ve beslenen bir narsizm ve toplumsal cinsiyet ilişkisi alanına yönlendiriyor.

Konuya dair literatürü kabaca incelediğinizde ilk dikkati çeken; narsizmin maskülen toplumsal cinsiyet rolleri ve normları ile benzerlikler göstermesi. Öfkenin fiziksel olarak ve davranışlarla dışa vurumu, baskın ve otoriter olmak, güç ve kontrolü elinde tutmayı istemek tipik narsistik özellikler olarak tanımlanırken; toplumsal olarak da bu özellikler ataerkil düzende erkeğe atfedilen özelliklerdir. Dolayısı ile erkeklerin kadınlara göre daha fazla narsistik özellikler taşıdıklarına dair yaşam pratiklerinin ötesinde araştırma sonuçları bulunmaktadır. Örneğin; Buffalo Üniversitesi’nde 30 yılı aşkın bir zamana yayılan bir araştırmaya göre; yaşa ve jenerasyona bakılmaksızın erkeklerin, kadınlardan, narsizme dair daha yüksek skorlar aldıkları saptanmış. Bu araştırmanın sonuçları, toplumsal cinsiyet açısından değerlendirildiğinde, en çok farkın yetki, otorite ve hak konularında ortaya çıktığı belirlenmiş, erkekler hak suiistimallerini, bazı önceliklerinin olmasını doğal hakları olarak tanımlamışlar. Bilindiği gibi; narsizm “açık/büyükleme/teşhirci” ve “örtük/kırılğan/hassas” narsizm olmak üzere iki boyutla açıklanmaktadır. Büyükleme ve kırılğan narsizmin; feminenlik ve maskülenlik gibi birbirine karşıt özellikleri vardır. Narsizmin bu iki boyutu, feminenlik ve maskülenliği karşılık gelmektedir. Hak görme, talepkar olma, küstahlık, başkalarının ihtiyaçlarını yok sayma gibi özellikleriyle büyükleme narsizmi, maskülenlikle ilişkilidir. Alçak gönüllülük, çekingenlik, hassasiyet,

utanma gibi özellikleriyle kırılğan narsizm ise, feminenlikle ilişkili bulunmaktadır. Yapılan araştırmalara göre, büyükleme narsizmi, yüksek düzeyde kendine odaklanmaya dayanır. Bunun aksine kırılğan narsizm, tipik feminen özellikler olarak kabul edilen düşük öz saygı ve diğerlerine bağımlı benlikle ilişkilidir. Kırılğan narsizm bağıllık, itaat ve hassasiyet gibi başka bazı feminen normlarla da uyumludur.

Toplumsal cinsiyet rolleri, insan davranışlarının gelişimi sırasında davranışlara dair kişilerin başvurdukları bir bilgi havuzu gibidir. İyi bir eş, iyi bir anne ya da iyi bir erkek, iyi bir kadın nasıl olunura dair bilgisi bu birikimden edinir. Narsizm ve toplumsal cinsiyet ilişkisini inceleyen çalışmalar bize şunu söylüyor; narsistik erkekler, narsistik kadınlara göre daha büyükleme ve daha baskıcıdır. Bunun kaynağı ise, ataerkil kültürdür. Sonuç olarak, kadını öldürdüğünde erkek değerlilik duygusuna zarar veren kendisinden daha zayıf birini

durdurma hakkını kullanmaktadır. Yasalar, toplumsal baskı ya da uluslararası toplumun uygulanmasını desteklediği tedbirler, değişen yaşam koşulları erkeğin narsizminin gücünü azaltmaya yetmiyor.

Çünkü bunu destekleyen kültürel normlar değişmiyor. Daha çok kadının eğitilmesi, çalışma yaşamına girmesi, bağımsızlığı erkeğin narsizmini, bir anlamda değerini zayıflatan riskler olarak algılanıyor. Dolayısı ile erkeğin değerini azaltan birini durdurmadan pişman olmasına da gerek yok. Bu durumda pişmanlık sadece sadece ceza indirimi sağlayan bir araçtan öte anlam taşımıyor. Erkeğin değeri ile özdeşleşen narsizm bu durumda, öyle atfedildiği gibi yalnızca kendini beğenmişlikle açıklanamaz. Bir kişilik yapılanması bozukluğuna-patolojiye işaret etmektedir. Bu demek değildir ki, narsizm bu cinayetlerin ve kadınlara yönelik şiddetin tek sorumlusudur. Toplumsal cinsiyetle ilişkisi kanıtlanan pek çok faktörden biridir. Bu yazıda da o yüzden konu edilmiştir. Patoloji olması, faillere haklılık kazandıran ya da ceza sorumluluğu ortadan kaldıran bir mazeret değil, aksine durumu analiz etmemizi sağlayan bir gerçekliktir.

Kadınları öldüren erkeklerin kendilerini ataerkil düzenin normları ile değerli görmeleri, gerçekte-derinlerinde bir yerlerdeki değersizlik hisleri ile başa çıkamamaları nedeni ile gerçek değildir. Kadınların bu gerçek olmayan değerliliği sarsacak en ufak davranışlarında, şiddetle karşılık vermelerine neden olmaktadır. Kültürümüzün erkek çocuk yetiştirme pratikleri narsizmin kapılarını sonuna kadar açmaktadır. Erkek değersizlik hissine her kapıldığında, bu patoloji ile yaşamındaki tüm kadınları zorlayarak, baskı yaparak, aşağılayarak, şiddet uygulayarak, kadın direndiğinde öldürerek risk altında olduğunu hissettiği değerini geri kazanmaya çalışır. Çünkü “değeri kaybetmem ya da değersizlik beni öldüreceğine, buna neden olanı öldürmek hakkım” demektir. Bütün bunların karşılığında hukuk, kadınlar, erkekler ve toplum bu patolojiyi el birliği ile yok edebiliriz. Ataerkil zihniyetteki köklü değişim, bizi erkeğin narsizminin ölümcül sonuçlarından kurtarmanın ilk ve temel başlangıcı olacaktır...

**(Ayrıntılı bir okuma için; Akgün, Z. ve Uysal, Y. Toplumsal Cinsiyet ve Narsizm İlişkisi. Mersin Üniversitesi, Scientific Meetings.)*

Ve bir veda; çok Sevgili Tanzer, az ve öz tanıdım seni. Bu kadar gneç bir kayıp her zaman sarsıcı oluyor. Gittiğin yerlerde mutlu ve huzurlu olmanı diliyorum. Senden geriye kalanlara da sabır ve özleme dayanma gücü. Bayan Yanı’nın başı sağ olsun...

Ezgi'nin Cinnet Kutusu

Ezgi Aksoy

Bir süredir bir **Kanal İstanbul** tartışmasıdır gidiyor. İlk defa 2011'de gündeme gelen "**Çılgın Proje**"ye o zamanlar gülüp geçmiştik. Şimdi ise iyiden iyiye kapımızı çalıyor. Ve bana kalırsa Kanal İstanbul sadece İstanbul'u değil, ülkeyi de ortasından çatırtı diye bölecek. İsteyenlerle istemeyenler karşı karşıya gelecek, "**vay efendim sen zaten hiçbir şey istemezsin**"e bağlanacak, "**adam yapıyor, ama size yaranamıyor**"a dönecek filan... Tabi bu arada yaşanacak maddi ve doğal kayıplar da cabası. Projenin **Marmara Denizi**'ndeki yaşamsallığı negatif etkilemesinin yanı sıra, olası büyük İstanbul depremi için de iyi olmayacağı söyleniyor. Anakaradan koparılacak olan güney kıyılarında, yani zaten depremin en çok vurma eğilimi gösterdiği **Avcılar, Küçükçekmece, Bakırköy** sahil kesiminde depremin olandan daha şiddetli hissedilebileceğini belirtiyor uzmanlar. Ama olsun tabi. Arsalarımız, evlerimiz değerlenecek, Katarlılar bir zamanlar sadece marul ekilen tarlaları milyon dolarlara falan satın alacak. Ve takriben bir 10 yıl kadar çakma boğazda sefa sürülecek. Sonrası mı? Sonrası bir feciyat, bir felaket! **Felaket, felaket** yani.

Prof. Cemal Saydam, Kanal İstanbul ÇED raporu için, "**Bu rapor bilimsel anlamda felakettir. İki denizi birleştiriyorlar bir tane deniz bilimiye sormuyorlar. O zaman gitsinler emlak bürosuyla tartışınlar.**" demiş. Bence o iş çoktan bitmiştir. Emlak bürosuyla tartışma işi yani...

Arap televizyonlarında Kanal İstanbul reklamları çoktan dönmeye başlamışken, Katar emirinin annesinin Kanal İstanbul bölgesinde aldığı arsa için **Erdoğan**, "yassah mı?" demeye getirmiş. Doğrudur elbet. Keşke biz de bir takım yasal haklarımızı kullanırken Katar emirinin annesi kadar özgür olabilsek.

İmamoğlu, Kanal İstanbul'la ilgili Erdoğan'ı "**eminim ikna ederim**" demiş. Ooo, bu

ne ego Sayın İmamoğlu!

Kanal İstanbul için gemi geçiş garantisi verileceği konuşuluyor. Bütün her şeylere bir müşteri garantisi veriyoruz ya, çakal esnaf gibi. Günde 100 gemi geçer mi abi? / Geçer, geçer; sen yaz, 150 yaz...

Kanal İstanbul projesinin iptali için dilekçe teslim etmek isteyen İstanbulullular, İstanbul Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğü'nün önünde uzun kuyruklar oluşturdular. Şarkılar, marşlar eşliğinde, soğukta bekleyip dilekçelerini teslim ettiler. Direniş artık bir kısım insanın yaşam şekli haline aldı. Sabah kahvaltından sonra o gün neye direnilecekse direniyor insanlar.

Trakya'da yıllardır süren bir geyik vardır; "**koparın verin bizi Avrupa'ya beya**" şeklinde cereyan eder genellikle. Ama inan olsun demek istediğimiz bu değildi.

İlker Başbuğ, "Kanal İstanbul olursa Trakya ikiye bölünüyor, düşman ilk önce oraları tahrip edecek, nereden geçeceğiz?" demiş. Ahahahahaha! Yüzersiniz be Sayın Başbuğ! Hepi topu 100 ila 275 metre arası bir şey olacaktı kanalın eni!

İstanbul'un 100 günlük suyu kaldı diyordu geçen gün gazetede. Ben okuyalı nereden baksan bir 7-8 gün olmuştur, yani kaldı 92 gün. E siz bu dergiyi elinize alana kadar da bir 5 gün geçse, kaldı sana 87 gün... İstanbul'a su vermek için **Kırklareli'nin Bulgaristan** sınırındaki derelerine göz dikilmiş şimdi de. İstanbul'un da maşallahı var ha, **kara delik** gibi ne versen yutuyor. Kara delik fotoğrafı çekmek için hiç milyonlarca kilometre öteye gitmeye gerek yokmuş meğer. **NASA**, sana diyorum!

Kendi elenkrinkli otomobilimizi kendimiz üretecekmiz biliyorsunuz. Açıkçası elektriğin bu kadar pahalı olduğu bir dünyaya yeni bir otomobil getirmek istiyor muyuz, ben pek emin değilim.

Libya'ya asker gönderilmesi gündemde. Biliyorsunuz, "davet var, biz de bu davete icabet ederiz" denildi. E biraz da orada ölelim canım, aklımız kalsın. İster inanın ister inanmayın, bu konuya dair söyleyeceklerim bu kadar!

Adalet Bakanı, bi tarikat liderinin elini öperken görüntülenmiş biliyorsunuz. Olur mu hiç öyle şey! Adalet terazisini dengede tutmakla yükümlü olan bakan, ülkemizde faa-

liyet gösteren katrilyon kadar tarikattan sadece birinin liderinin elini öperse, diğerlerinin gücüne gitmez mi? Bunları da hep vatandaş mı düşünecek!

ABD'li yargıcı, "**Halkbank mahkemeye gelmezse sonucuna katlanır**" demiş. Bence Halkbank, "**ya koskoca banka nasıl gelsin mahkemeye ehi ehi**" diye işi şakaya vurup yırtma denemeleri çekecektir. Görücüiiz.

Geleneksel Yılbaşı Ağacı Üzerinden Medeniyet ve Milli Değerleri Çatıştırma Haftası'nı da geride bırakmış bulunuyoruz. Bu hafta, "**Müslüman Noel Kutlamaz**"dan tut da, "**Bu Bizim Töremizde Yok**"a kadar çeşitli etkinliklerle kutlandı. Evine yılbaşı ağacı koyunca dinden çıkacağını zanneden kesimle, "**Ağaç süslemek asıl eski Türklerde vardı**" ya da "**Noel Baba Antalyalı yahu!**" diyen bir diğer kesim sahada centilmence kapıştı ve müsabaka, gene her sene olduğu gibi berabere bitti. Bir insanevladi da çıkıp "**Sanane kardeşim!**" demedi.

Yılbaşı ağacı süslemek ya da içki içmek gibi eylemler, dindeki ya da Türk kültüründeki yeri üzerinden tartışılıyor sürekli. Ve bireylerin bu haklarını savunanlar da bu oltaya geliyorlar. 21. yüzyılda, modern, demokratik ve laik bir cumhuriyette yaşıyoruz. En azından anayasada öyle diyor. Böyle bir ülkede bu tartışmalara verilecek tek cevap var; o da: "Sana ne! İstersem dinden de çıkarım,

sana mı soracağım!" olmalı. Engizisyon tarihe karışalı çok oluyor. Kimse kimsenin dininin, inancının ya da inançsızlığının bekçisi değildir!

Herkes birbirini bir şeylerden kurtarmaya çalışıyor. Herkese göre diğer herkes yanlış yolda ve herşeyin doğrusunu o biliyor. Bizi bu kadar egolu, bu kadar kendini beğenmiş birer narsist, birer ukala yapan ne bu iktidar, ne de son zamanlarda içinde bulunduğumuz bu ahval! Gerçekten! Bunun sebebi, içinde yaşadığımız postmodern bilgi çağı bana kalırsa. Bilgiye ulaşmak çok kolay olmasına rağmen, kimse ulaşmıyor. Aksine herkes her şeyi zaten bildiği ilüzyonuyla yaşamayı tercih ediyor. Sosyal medyada 5 bin takipçiye ulaşan, ertesi gün ahkam kesmeye başlıyor. Bense kimsenin kimseye karışmadığı, onaylama bile itiraz etmediği, çocukluğumun o "sessiz" yıllarını özleyorum. Hiçkimsenin her şeyi bilmek gibi bir iddiasının bulunmadığı, bir konuda bilgi sahibi insanların gerçekten saygı gördüğü, ve insanların birbirine müdahale etmekten imtina ettiği o yılları... Bi susun be kardeşim! Her şeyi de bilmeyin be!

Anayasa Mahkemesi **Wikipedia**'ya erişime açılmasını hükmetmiş. Ne o? Yoksa essahtan bilgiye falan mı ulaşalım istiyorsunuz? Ben asıl buna **çılgın proje** derim ayol!

Geçen ay termik santral seviciği yapınca çok eleştirilen **CNN**, o haberi sunan muhabir **Berna Uyanık**'in işine son vermiş. Sınırsın Berna Uyanık CNN ekranlarına darbe yapmış; tüm editörlere, yönetmenlere, yöneticilere, ses ve ışık ekibine, rejjiye ve daha birçok personele rağmen tek başına ısrarla termik santral övmüş ekranda. Peh!

2020 bütçesinde eğitime ayrılan kaynağı yetersiz bulan İtalyan bakan istifa etmiş. Demek bir de bizim diyanetin bütçesini görse adama felç gelecek.

Cinnet vatanımızda genç işsizliği yüzde 30'ları zorlarken, beyin göçü de lise seviyesine inmiş. Durun nereye gidiyorsunuz, daha karpuz keseceğidik diye sim geliyor, lakin demiyorum. Giden gitsin arkadaş... Hiçbir

zaman o "**umudunuz kaybetmeyin**" tayfasından olamadım. Daha ziyade "**asıl umuttur insanı öldüren**" cenahındayım. Yani, kalıp mücadele edenlere saygı duyduğum kadar, kaçıp kendini kurtarmak isteyenlere de saygı duyuyorum. Ben de böyle bir insanım.

Ankara'da erkekler valilikte toplanıp erkek şiddetini konuşmuşlar. Eee? Ne var bunda? Eylemi gerçekleştiren kesim olarak, olay değerlendirmesinde bulunmuşlardır belkim.

Mersin'de düğünden gelen müzikle halay çekerken sokağı süpürmeye devam eden temizlik işçisi **Sait İznaç**, motivasyonlu çalışmasından dolayı belediyeden bir maaş ikramiye alacakmış da, bence kendisine madalya da takılması gerekiyor. Hatta okullarda ders bile verebilir, bunca hayat mücadelesi içinde bu yaşama sevinci nereden geliyor diye.

Samsun müftüsü, cemaate düşük bel pantolon uyarısında bulunmuş; ve "**Rükuya eğildiği zaman cemaatin dikkati dağılabilir**" demiş. Yurdum insanının çatallarla işi var. Döt çatalı, meme çatalı falan bunlar çok fena etki yaratıyor memleketin eril şahsiyetleri üstünde.

Japonya'nın Ankara Büyükelçisi Miyajima, "**Japonya ve Türkiye iki devlet, tek millet-**

tir" demiş. Hah bi siz kusur kalımtınızın memleketteki milliyetçi damarı gobartmayan! E gönderin gelsin, ne diyim...

Devlet neden **Simit Sarayı**'nı kurtarmak istedi? Herkes altında bir şey arıyor. Oysa nedeni basit, devlet aslında çevreci olduğundan Simit Sarayı'na kurtarmak istemişti. Çünkü martılar simit yerler ve eğer Simit Sarayı kapanırsa martılar aç kalıp ölürlür. Martılar aç kalıp ölürse de, çevremiz açısından hiç iyi olmadı çünkü. Ne o? Beğenmediniz mi? Absürd me geldi? E yerseniz...

Kendisine teklif edilen bir projeden, dizinin içeriğini öğrendikten sonra çekilen **Pınar Deniz**; "**Kadına şiddetin, kadının ezildiği bir işin içinde olmak istemiyorum**" demiş. Yurdum kadın oyuncularından görmek istediğimiz hareketler bunlar. Alkışlıyoruz! Kadınları öpmenin **RTÜK** tarafından cezalandırıldığı dizilerde; kadın

dövmek, kadına eziyet etmek serbest. Gizli gizli kadın katliamı promosyonu yapılıyor, kadın oyuncular ise sessiz... Kabul etmeyin o rolleri sevgili arkadaşlar! Sektörü sorumluluk sahibi projeler üretmeye zorlayın! Öyle projelerle reytingleriniz yükselir inanın. Ekrana ne koysan izleyecek olan kitlenin yanına, on yıllardır televizyon izlemeyen kitle de katılır zira.

Doğal Hayatı Koruma Vakfı (WWF), Türkiye'de hava kirliliğinin trafik kazalarından 7 kat fazla can aldığını açıklamış. "**Hava kirliliği rakamları, Dünya Sağlık Örgütü'nün önerdiği değerlere indirilseydi ölümlerin yüzde 13'ü önlenebilirdi**" demiş. Amaan boşver be WWF! Biz beton seviyoruz! Beton seviyoruz, kömür seviyoruz, çarpık kentleşme, ani gelen kirlilik ve çevre tahribatı seviyoruz. Kapitalistler buna "**ilerleme**" diyor. E ilerleme seven dikenine katlanır.

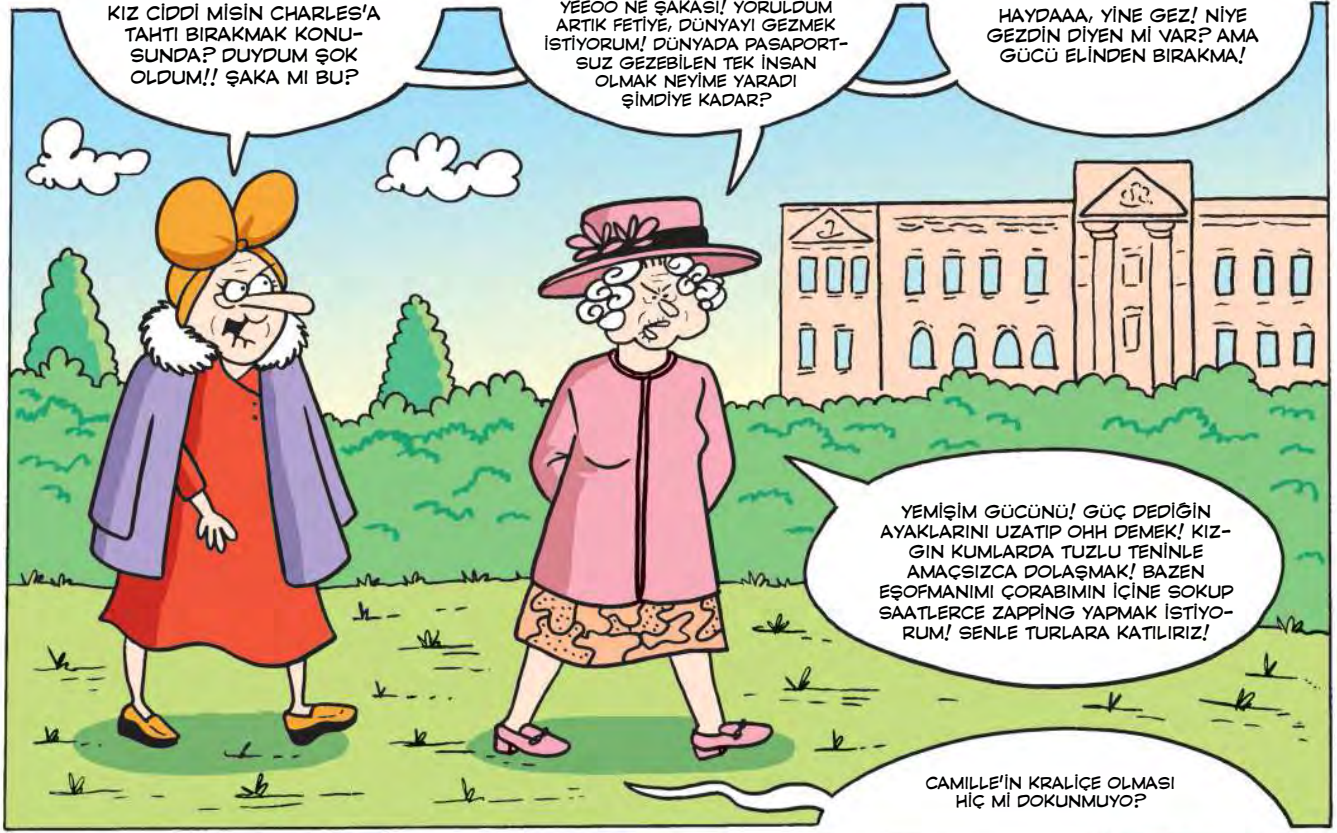

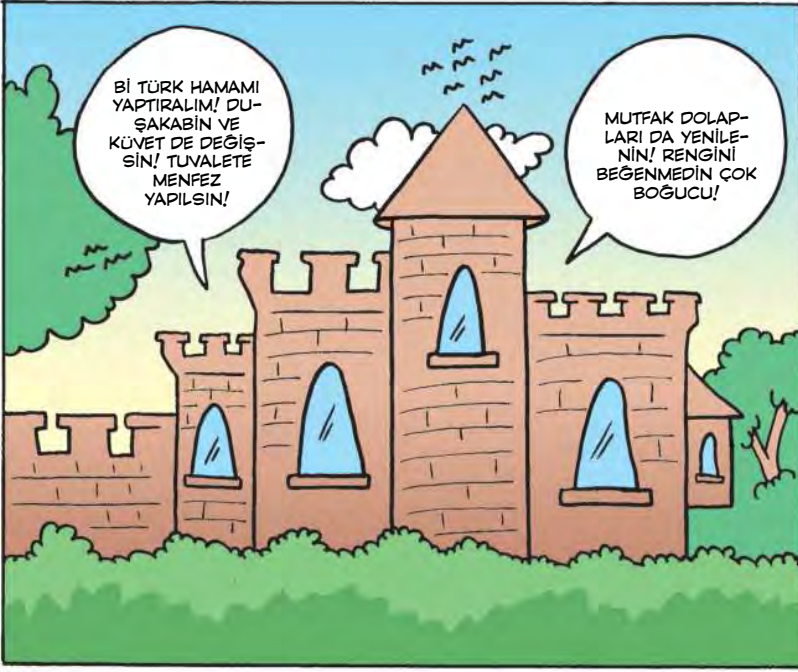
Gündeme dair değil, lakin gene de paylaşmak istiyorum sevgili Bayan Yanı okurları. 2019 yılının Aralık ayında, yani 2020 Ocak sayısı için hazırlandığımız dönemde, Bayan Yanı'nın sevgili grafikeri Tanzer Ercanpolat'ı kaybettik. Acımız tarifsiz. Tanzer, Bayan Yanı'nın hazırlanıp sizlere ulaşmasını sağlayan ekipte yer alan isimlerden biriydi. Ben kendisini yaklaşık olarak 12 yıldır tanıyorum. LeMan dergisine adım attığım ve yeniHarman için yazmaya başladığım dönemde tanıştık kendisiyle. Her zaman pozitif, her zaman güler yüzlü ve her zaman cana yakındı. İyi bir mizacı vardı. Uzun sabahlama gecelerinde son ana kadar sabrını korur, kimsenin kalbini kırmazdı. İyi bir insan olarak yaşadı ve iyi bir insan olarak hatırlanacak. Sevgili Tanzer, çok erkendi daha! Özleneceksin. Mekanın cennet olsun...

Fetiye Nene

İpek Özsüslü

BEN EVLENİRKEN
ANANGİL NE TAKTIYSA
BEN DE ONU TAKARIM
O HALDE!

AŞK OLSUN ALBERT, KARMA
OLDUĞUNU BİLMİYO MUSUN?
NE TAKARSAN ONU TAKACAKLAR!
TAKAMADIN MI Bİ TAÇ ZAMANINDA
LİLİBETH'EP!

SENİN GİBİ Bİ DÜNYA
GÜZELİNE FEDA OLSUN
BÜTÜN TAÇLAR!!

BEN GÜZEL OLMAK DEĞİL, ŞANSLI
OLMAK İSTİYORM! ALLAH BANA
ÇİRKİN ŞANSI VERSİN! AMİN!

ÖNEMLİ İNSANLAR

- Kız anne bizim sülalede hiç önemli bi insan var mı? Ben şöyle bi düşündüm de akrabalarımız arasında Vip bi şahsiyet bulamadım. Bir dava ve mes'e adamı filan hismımız yok mu? Fenomen, duayen felan da olur...

- **Vadaaa Yaratığı var Sıdıka. Baban tarafından akrabamız olur. Sabah sabah dalga geçmesene anneye cadı. Nerden çıktı şimdi bu soru... Gece rüyada soy ağacımıza salıncak mı kurdun?**

- Hayır, hani başımıza bi iş gelirse, arkamız sağlam mı, sözü geçen hatırlı akrabalarımız var mı diye merak ettim. Dünya hali bu, her an başımıza bi şey gelebilir. Bi düşün kız anne ufak da olsa bi mafya, parti, tarikat bağlantımız felan yok mu? Ya da ünlü biri? Dikkatle bakarsak Eda Taşpınar, Ülfet Halamın küçük kızı Asuman'ı andırıyo. Var mı mesala böyle bi akrabalık, tanışlık?

- **Kız bana bak açık konuş bi halt mı karıştırdın sen? Niye önemli bi yakın soruşturuyosun? Hamile misin lan, doktor felan mı lazım?**

- Saçmalama anne bu biyolojik ve fizik olarak mümkün değil. Bütün gün cam kenarında, şu divanda otururken, yastıklardan mı hamile kalıcam? Dedik ya, dünya hali bu, başımıza bi iş gelirse arkada bi dayı lazım. Ondan soruyorum.

- **Tamam biz de düşündük de, öyle ünlü, hatırlı birini tanımiyorum ben. Aklıma gelmedi. Sade ünlü olsa olur dediydin de mi?**

- Hiç yoktan iyidir. Bazen ünlü birinin adı bile kurtarır insanı.

- **Safiye Ayla vardı anneannenin yakını ama, biz onu tanıyoduk da o bizi tanımayodu artık son dönemlerinde... Eöö... Başka, başka... Dur şimdi aklıma geldi. Ben yumak etiketi biriktirip internetten "Örenbayan kadın klübü"ne üye olduydum. Bi rica edersem, yedi düvele paylaşım yapıp bize arka çıkarlar...**

- Komik olma anne. Orlonla ilgili bi problem yüzünden başımızı belaya koyucak diiliz heralde.

- **E o zaman abinlen konuş onun ninja arkadaşları felan vardır. Kaç senedir dövüş sanatları kursuna gidiyo çocuk. Elbet orda bi çevre edinmiştir kendine...**

- Kiremit kırdırmaya adam aramıyoruz anne.

- **Ööle deme abiye. Sadece kiremit kırmiyo oğlan. O bir dövüş sanatkarı. Hocası Baturalp Dinçdarı Bey'den işin felsefesini öğreniyo. O Baturalp Hoca denilen adamdan Marmara Bölgesinde bi tane varmış, Türkiye'de de sekiz tane. Kıymetli bi insan o adam.**

- Tamam tamam felsefi alanda bi problem çıkarsa abimin

Baturalp Hoca'sını çağırırız... Kimbilir belki bigün Sokrates'le aramızda çek senet kavgası olur.

- **Şadan var bi de.**

- O kimdi kız, hatırlıycam bi yerden. Ay kimdi acaba o? Eheheheh...

- **Hiçbirisi. Öyyf öf...**

- A aa. Niye efkarlandın sen ööle kız anne. Ay tamam, sen o adamı hatırlayınca kafayı üşütüyorsun. Hem tee İspanya'daki konsolosun bize ne faydası olsun... Hadi bırak şimdi, belki sen Şadan'la evlenip Vip karısı olurdun ama ben gibi güzel bi kızın olmazdı. Yalan mı?

- **Eveth. Hörk. Yirmiyedi yıl soona nerden geldiye aklıma. Arada bi böyle oluyorum işte ben. İnsan**

yaşlanınca duygusallaşıyo. Hayır, torunlarımı göremeden bi gün kalivericem babanın elinde.

- Haydaa durup dururken depresyona atladı kadın. Nerden çıktı şimdi anne yaa?

- **Önemli bi tanıdığın var mı diye sorup sen başlattın.**

- Ordan da aklın Madrit Konsolosluğuna düştü.

- **Evet ööle, elinin körü oldu. Sanki tek Şadan mı benim önemli tanıdığım. Adalet vardı bizim mahalleden. Pek severdik birbirimizi. Yeni evliyken, bi ev oturmasına gidip Adalet'i göriyim istedim, baban "entel olursun" diye yollamadı. Bi daha da görüşemedik kadınla.**

- E kim bu Adalet peki yaa.

- **Adalet Ağaoğlu, romancı...**

- Ay inanmıyorum anne. Sen, Adalet Hanım'la.

- **Hor görme anneyi. Otuz yıl oldu O'nu da görmedim, ne çok severdim halbuki kızı. Bi vakit gastede okuduydum kaza geçirmiş, baban duyar da kudurur diye korkudan telefon bile edemediydim... Hüyyf hüyyf, yedi ulan bu adam beni ömrümü çürüttü...**

- Darılma annecim ama sen de çok ezdirmişin kendini.

- **Ezik Hanım deme anneye. Kolaydı sanki. Baban beni kapının önüne koysa deden de geri almazdı. On yedi yaşında gelin olmuşum, iş bilmem, güç bilmem, nereye gidicektim, sizi kim büyütücekti. Ezik mezik diye konuşuyosun işte ööle...**

- Aslında var ya anne. Sen benim hayatta tanıdığım en önemli insansın. Gel sana şöyle bi sarılıyım.

- **Sırnaşma anneye! Habire bi şekilde konuyu Şadan'a getirip sonra da beni mıncırıyo. Nereye varmak istiyosun Sıdıka? Bu saatten sonra yuvamı mı yıkıcan sen benim kaltak? Yapma diyorum...**

AT HAKLARI

yaseminolur@yahoo.com

YASEMİN OLUR

Şehri bırakıp gitmeliyiz. Nereye olursa olsun... Bu şehri bırakmalıyız. Dağlarda yatmalı, su başlarında garipler gibi su içmeli, köylerden ekmek dilenmeli, şehirli görünce yol değiştirip koşu kaçımalı, samanlıklarda yatmalı, bağlardan üzüm çalmalıyız. "2020 Eylem Planı" mı bu şekilde belirledim. Eylem planımı oluşturan bu parlak fikirleri ben doğurmadım ama kendi fikrimmiş gibi bağırma bastım. Bir süredir de büyütüyorum içimde. Sıcacık.

Yıllar önce okuduğum, Sait Faik'in "İp Meselesi" öyküsünden aklıma kazınmış cümleler bunlar. Peki, şöyle bir giyilip köşeye atılmış ve hiçbir böceğin yiyip tüketemediği eski bir hırka gibi bulup sarındığım, içimin ayazını kıran bu cümleler nereden düştü ki aklıma?

Uzun yıllardır yazmak, okumak dışında; gidip de bir yerde mesai yaptığım yoktu. Nedendir bilinmez, bu durum benim yaşadığım ve bir şekilde muhatap olduğum insan kabilelerinde büyük sıkıntı yarattı. "Tanrılar İşçi İstiyor! Hem de SGK'lı! Aylakları burada istemeyiz beyaz kadın! Git buradan!" minvalinde yakınılara daha fazla dayanmadığımdan ve bir süre sonra çevremde duyduğum bu büyük gürültünün benim fikrim olduğuna inandığımdan, başvurabileceğim kadar çok yere iş başvurusunda bulundum. Sonuç: Aylaklığa devam.

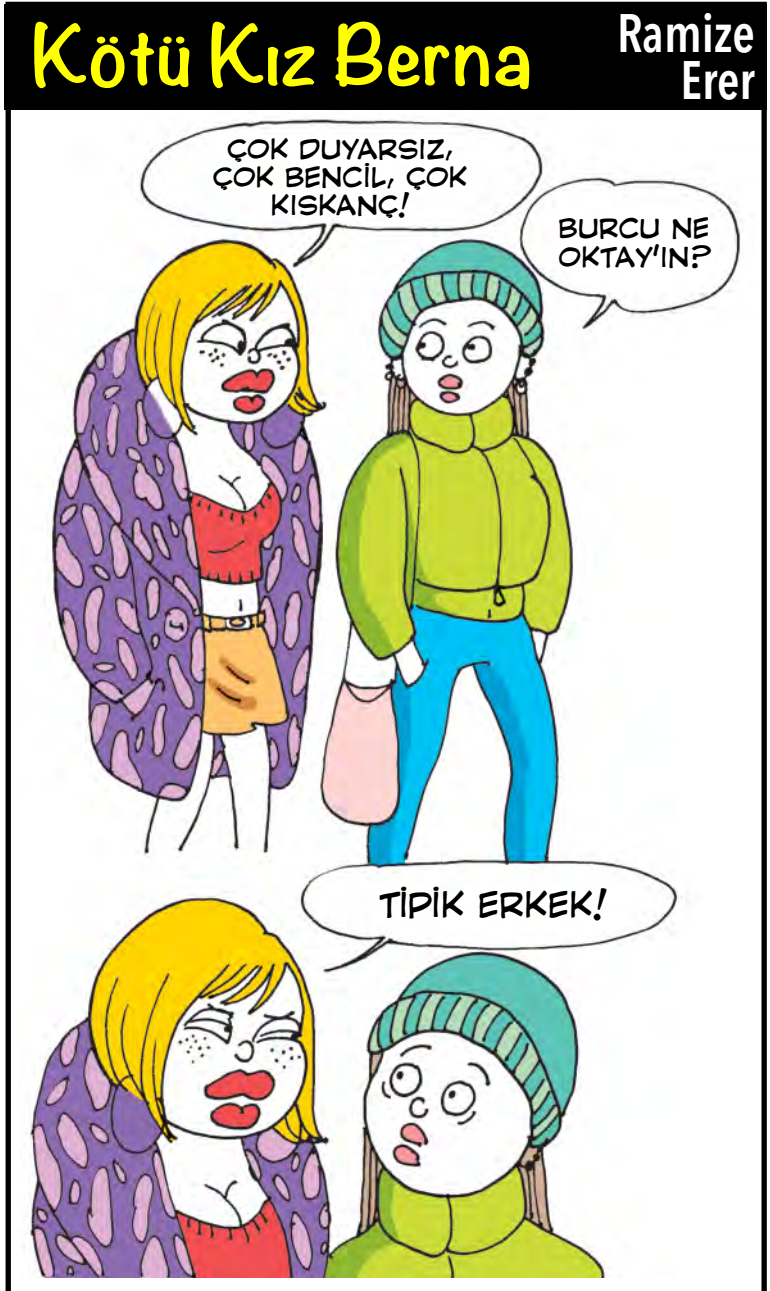
Bir süre önce, o arayış döneminde başvurduğumu bile unuttuğum bir dil kursundan acil davet aldım. Gittim görüştüm. Yarı zamanlı olarak yabancılara Türkçe öğretecektim. "Sigorta?" dedim. Şimdilik yoktu. Duruma göre birkaç ay içinde olabilecekti. Karşımdaki işverene ders başına verecekleri ücreti sordum. 29 (yazıyla yirmi dokuz) lira olduğunu söyledi. Çok düşük olduğunu belirttiğimde de " çok bile bu piyasada" dedi. "Bu piyasa" dediği, "Eğitim" alanı. Nasılsa diplomalı umutsuz vaka çok. Ben olmazsam başkası olur. Yabancılarla Türkçe çalışma fikri cazip geldiğinden ve kabileme karşı çalışıyor gözükecek olma fikri hoşuma gittiğinden, heyecanla işi kabul ettim ve gün döndü, akşam oldu. Olayın heyecanı soğuyunca oturdum hesapladım. Ders saati ücretim aslında yirmi dokuz lira bile değil sadece 19 liraydı. Koca bir dil kursu, edebiyat doktoru birisine 19 lira ücret öneriyordu. Sabahı zor ettim. Kursu gidip işverenle kısa bir konuşmadan sonra "Siz ve sizin gibiler emek hırsızları!" diye bağırıp orayı terk ettim. Çıkarken aklımda tek bir düşünce vardı: Eğer bir gün yaşayacak ekmek bulamazsam bile, bu gibi pislik işverenleri zengin edeceğime gidip dağ başlarında su içecektim, böğürten toplayacaktım, ağaç altlarında uyuyacaktım ama ölsem de çalışmayacaktım. Toplumun benim aylaklığıma bakışının da canı cehenneme! Bana kabilelerinde saygın bir yer verip vermemeleri de hiç umurumda değil.

Zaten Karl Marx'ın damadı Paul Lafargue da "Tembellik Hakkı" ve "At Hakları" makalelerinde bunu savunmuyor muydu? Çalışmanın örgütlü biçimde azaltılmasının insanın doğasına en yakın şey olduğunu söylemiyor muydu? Lafargue, insanların çalışma tutkusunun anlamsızlığına değinmiyor muydu? İnsanın kültür, sanat, aşk, eğlence için boş vakte ihtiyacı olduğunu söylemiyor muydu? Atların bile insanlardan daha çok hakkı olduğunu uzun uzun anlatmıyor muydu? Aklın yolu bir en nihayetinde. Paul Lafargue'in yaşadığı 19. yüzyılın sonlarında, onun anlattığına göre atlara insanlardan daha çok değer veriliyordu. Atlar, insanlardan daha az mesai yapıyorlardı. Hatta

dişi atlar doğum iznine bile ayrılıyorlardı. Diyordu ki Lafargue:

"Kapitalistlerin servetini arttırmak için ağır işlerde ezilerek kendi sefaletini yaratan tüm zanaatların emekçileri, ayaklanın! Parlamantonun soytarıları İnsan Haklarını fora ederken; kendiniz, eşleriniz ve çocuklarınız için cesurca AT HAKLARINI isteyin."

Gerçi bizim bu kısmetsiz coğrafyamızda atlar bile kan kusuyor ya... Atıyla, insanıyla özgür olacağımız günlerin hasretini çekiyorum. Biz şimdi at haklarını istesek, sırtımıza bir de fayton takarlar. Fakat uzun lafın kısası, emeğinizi üç kuruşa satmayın, gidin bir köye, dağa, obaya... Şerefizinle özgür kalın. Bu patronların serveti daha çok artsın diye kendi emeğinizi hiçe satmayın. Kimse çalışmazsa hiçbir şey yapamazlar. Ses etmezsek yakında bizi de faytonlara takacaklar, belki burnumuza taktıkları halkalarla hamamda kadınların nasıl bayıldığını da göstereceğiz onlara. Para onlarda değil mi sonuçta?

YILBAŞI ÖNCESİ

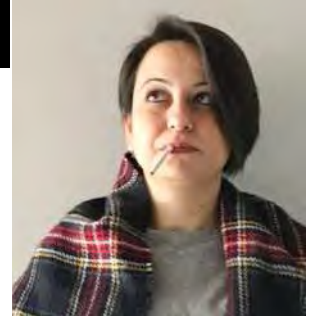

YILBAŞI SONRASI

YENİ YIL LİSTESİYLE GELİR

Berna Pak

Bir yıl daha bitti.
Geçen yıl ne umutlarla girdin yeni yıla hatırla!
Yeter dedin, pis 2018 git artık dedin.
Milyon maddeli liste hazırladın.
Listenin başına bu yıl zayıfla! konduydun.
Çok motiveydin yeni yıl bambaşka gelecekti .
Spora yazılacak, dev aynalarda ön bacak önde, dudak büzüşük
göbek baklava instagrama pozlar koyacaktın.
Yogaya her sabah gidecek, gidemediğin günlerde pratiğini (yoga dili) evde kesin yapacaktın.
Meditasyonda aklına akşama ne pişireceğin saçmalığını getirmeyecek, anda kalacak, yaşadığın tüm deneyimleri sevgiyle kabullenecektin.
Gluteni, süt ürünlerini kesecek, şeker zinhar olmayacaktı hayatında. Sonraki aşama et ürünleri... Veganlığa doğru gidersin kızım sen dedin kendi kendine...
Seni her gören, sen kilo mu verdin diyecekti sana. Hatta sana siğara ikram edenlere, ben bıraktım diyecektin. Bambaşka bi kadın, full sağlıklı olacaktın 2019'da...
Sosyal medyaya dev ara verecek, zamanını sadece kitap okuyarak geçirecektin. Hemen bol kitap sipariş ettin. Kitaplara odaklanacak, okuduğunu anlayacak, unutmuyacaktın okuduklarını.
Yazıları zamanında gönderecek. Hiçbir şeyi son dakikaya bırakmayacaktın.
Vatsap mesajlarını kaale almayacaktın hatta bildirimleri kapatacaktın. Oğlunu tablette oynarken azarlarken, en azından o sırada elinden telefonu kesin bırakacaktın.
Şeyma Subaşı'nın nafakası yatmış mı? Smuti'den ne kadar kazanmış? Bebekteki dükkânı kapatıyor mu seni zerre ilgilendirmeyecekti.
Türk dizilerine 3 saat harcamayacak, Netflix'deki dizilere az takılacak, çok feci entel filmler izleyecekti.
Instagram ünlülerini takip etmeyecek, onlara gönderilen bol ambalajlı hediyelerin çöpleri ne oluyor acaba diye kafaya takmayacak, umursamayacaktın.
Yok yok bundan vazgeçtim. Deliriyorum çünkü onca ambalaj ambalaj.
Tanıtım yapsınlar diye türlü hediyeler kutular içinde kutular.. Ürüne odaklanamıyorum.
Allaam ben deliricem bu kadar çöp ambalaja. Çevrecilik sadece

market torbası almamakla olmuyor ki...

Bi de acaba ürünleri de minnak deneme boy mu gönderseniz. Bu influensır kardeşlerin evleri dolup taşıyor milyon şampuan, yüz kremi, deterjanla...

Huzursuzum...

Ekrana bakamıyorum.

Napiyorlar acaba bu kadar ürünü, kullanıyorlar mı, dağıtıyorlar mı, atıyorlar mı?

Bi de 15 saniye o ürünü gösterip teşekkür ediyor ve hop başka ürün... Benim aklımda zerre marka kalmıyor.

Göndermeyin... Yemin ediyorum bi halta yaramıyor.

Dikkat eksikliğini bin beş yüz kat arttıran instagram dünyasında ürün tanıtımı yaptırıldığınız tipler; "bakalım kargodan ne çıkmış?" diye paketleri açıyor ve 15 saniye içinde "ayyy çok hoşooo bi konsiilr göndermişler; Dilruba kozmetiğe çok acayip teşekkürler" dedikten sonra hooop başka bir ürün açılıyor .

O ürün de mutlaka aşırı tepkilerle çok çok beğeniliyor ve yenisini ve diğeri açılıyor, acayip süslü, kat kat paketlenmiş, içine broşürler konmuş kutular kutular...

Ben ise sinir sahibi...

Geçenlerde bi tanesi Sapanca'da otele davetli artık yeni çim suyunu mu ne tanıtacaklar. Ortam feci sağlık kokuyor.

Böyle bornozla filan geziyorlar otelde. Kaplıca demiyorlar tabi onlar spa diyorlar.

Kah havuzdalar kah masajdalar. Odanın kapısını açıyor; odayı gezdiriyor, yatağın üstü silme hediye.

Ben yine gergin, gözler faltaşı çöpleri kim toplayacak, ne yapacak derdindeyim.

Hadiii, hepsi tek tek açılıyor, saçma sapan türlü zıvalık ürünler. Rujlar sekiz yüz renk, saçını yıkamaya vakit mi bulamadin sık ka-fana kuru şampuanları, bu şampuanların ayrı ayrı formları, nemlendiriciler, yüz yıkama jelleri.

Hepsi tek tek ayrı ayrı kutulanmış, paketlenmiş. Bitmek bilmeyen bir reklam dünyası .

Ay ruhum daralıyor, yine de kendimi alamıyorum izlemekten.

Ama buna artık son. 2020 bambaşka gelecek bana.

İlk iş zayıflıyorum!!!

HAYAT BAZEN TATLIDIR (Sizden gelenler)

İpek özsüslü

MAKYAJINI SİLİP

GÖZLERİNİ RAHAT RAHAT OVMAYA BAŞLADIĞINDA...

**Organik
Kız
Kurusu**

KADINLARIN ÖFKESİ

**İtir
Bağdadi**

Dünyanın her yerinde feministler öfkeli. Bunu sokaklarda, dergilerde, sosyal medyada, iş ortamlarında, kamusal ve özel alanlarda sıklıkla görebilirsiniz. Kadınların kadın oldukları için öldürülmelerinden, şiddet görmelerinden, eşit haklara sahip olmamalarından, çoğu kültürde evlenecekleri eş ve yaşı seçememlerinden, eğitim hakkına eşit şekilde erişememelerinden ve bunun gibi saymakla bitmeyecek hak ihallerinden yüzyıllardır kaynayan bir öfke var.

Kadınların öfkesi küresel ve tarihsel, son zamanlarda da feminist bir güç kaynağı haline gelmiş durumda. Şili'de başlayan Las Tesis dâmlı protesto bunun sadece son örneği. Hindistan'da 1 Ocak'ta 5 milyon kadın menst ruasyon görece yaşta kadınların ibadet yerlerine girmesini engelleyen uygulamalara karşı öfkelerini 620 km'lik bir insan zinciri oluşturarak gösterdiler. Birkaç yıl önce Brezilya'daki kadınlar Copacabana plajına kadın iç çamaşırları ve kadınların susturulmuş fotoğraflarını yaparak kadınların her gün cinsel saldırıya uğramalarını protesto ettiler. ABD'de siyahi kadınlar polislerin siyahi vatandaşlara uyguladıkları ayrımcı şiddete karşı çıkmak için sokaklara döküldüler. Bizde ise kadınlar öldürülen hemcinslerinin davalarını takip ederek, failerin indirim almalarına medyada görünür bir şekilde karşı çıkarak, kadın cinayetlerinin özel değil politik olduğunu vurgulayarak kadınları korumayan yargı ve kolluk görevlilerine meydan okuyan öfkelerini göstermekte. Kadınlar öfkeli, ve bu öfkelerinde çok haklılar.

Kadınların öfkesi aynı zamanda bir adalet arayışı içinde şiddete karşı mücadele ve gitgide artan popülizme bir meydan okuma. Kadın

direnışı ve kadın öfkesi birlikte doğmakta. Bu yüzden de kadınların öfkeli yapısına karşı çıkarak "gülümseyin, neden gülüyorsunuz" yaklaşımları son zamanlarda daha da fazla tepki çekmekte. Kadınları narin, sürekli uyumlu ve gülümseyen bir kalıba sokmaya çalışanlara tepki olarak sistemdeki adaletsizliğe karşı çıkan ve direnen öfkeli kadınlar var. Bu öfke de tarih boyunca popülizm, faşizm gibi akımlar döneminde politik etkiler yaratmakta.

Tarih boyunca kadınların öfkesi hastalıklarla ilişkilendirilmiş, patolojik şekilde yorumlanmış ve antinormatif ve antisosyal olarak görülmüştür. Sürekli gülücükler saçan uyumlu bir kadın yerine eşitsizliğe karşı çıkan ve bunu öfkeyle belirten bir kadınsanız yaşadığınız döneme göre kendinizi ya tımarhanede gözetim altında, izininiz olmadan üzerinizde denenilen ilaç ve medikal prosedürlerle pasifize edilmiş bir halde bulursunuz, ya Hillary Clinton gibi Trump'ın ona başkanlık seçiminde hitap ettiği "öfkeli kadın" cadoz betimlemesiyle medyada baş haber olursunuz, ya da Las Tesis etkinliklerinde olduğu gibi kadınlara yönelik şiddeti sokakta protesto ederken gözaltına alınırsınız.

Öfke bizlere değişimin gerektiğini gösterir ve tarihsel olara analiz edildiğinde toplumsal değişim ve dönüşümlerde çok önemli rol oynamaktadır ancak kadın ve erkek öfkesi hem farklıdır hem de tam anlamıyla toplumsal cinsiyet kalıplarının bir yansımasıdır. Sosyal olarak inşa edilen toplumsal cinsiyet kalıplarına göre öfke erilik ile ilişkilendirilir-erkeklerin ağlamaları, korkmaları, üzülmeleri teşvik edilmezken, öfkeli davranışlar erkekliğin bir yansıması olarak görülür. Kısacası, erkeklerde öfke normal, kadınlarda ise bir hastalık olarak algılanır.

Bağırarak konuşan erkek spikerler, sahada şiddet uygulayan sporcular, toplum içinde başkasına zarar veren davranışlarda bulunan erkekler affedilirken, kadınlar ise toplum tarafından yargılanır ve dışlanır. Çoğu zaman bir kadını öldüren bir erkeğe tahrik indirim uygulanırken, neden şiddet gördüğü partnerini öldürülen kadınlara aynı şekilde bu indirimler uygulanmamaktadır? Belki de kadınların öfkесinin toplumun dengelerini ve eril yapısını bozabileceği için...

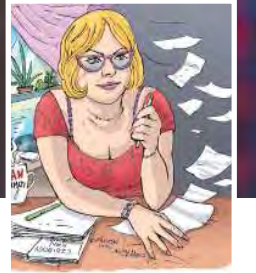
Son bir kaç yıldır kadınların öfkesi ile ilgili Rebecca Traister, Soraya Chemaly ve Brittney Cooper gibi yazarlar farklı çalışmalar yayınladılar. Soraya Chemaly "Kadın Öfkесinin Gücü" kitabında kadınların öfkесinin yaşadıkları eşitsizliklere çözümün aktif bir parçası olduğunu iddia etmekte.

Kadın öfkesi neyi mi değiştirmiş? Çok uzun bir liste hazırlayabilirim ama kısa bir özet gerekirse: okula gitmeleri yasak olan kadınlara eğitim hakkının tanınması, çocuklar üzerinde anelerin velayet hakkı, eşit miras hakkı, seçme ve seçilme hakkı, eşit iş için eşit ücret, kadına yönelik şiddetin suç sayılması, devletlerin kadınlara yönelik şiddette uluslararası sözleşmelerle birlikte taraf haline gelmesi, cinsel tacizin bir toplumsal cinsiyet sorunu olduğu ve mağdurun değil failin utanması gerektiği, koca dayacağının cennet çıkmadığını ve karısına şiddet uygulayan erkeklerin cezalandırılmasını hep öfkeli kadınlar sağladı.

Öfkeliyiz, sokaklardayız, direnişteyiz ve eşitlik ve adalet sağlanmadan bir yere gitmiyoruz.

#LasTesis

Dünyayı Neden Salladı?

Ezgi Aksoy
aksoyvezgi@gmail.com

"Peşindeki Tecavüzcü"

Gözleri siyah bantlarla kapalı. Üzerlerinde siyah giysiler var. Şili'de metro ücretlerine yapılan zamla başlayan ve ardından genel bir isyana dönüşen protestolar sırasında sokağa çıktılar ve ilk olarak 25 Kasım Kadına

Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Gününde "**tecavüzcü sensin**" diye haykırdılar. O zaman sayıları on binleri falan bulmuyordu. **Valparaíso** merkezli, **Lea Cáceres**, **Paula Cometa**, **Sibila Sotomayor** ve **Dafne Valdés**'den oluşan feminist kollektif **Las Tesis**'in başlattığı küçük bir protestoydu sadece. Las Tesis üyeleri giydikleri siyah tişörtler, kırmızı tulumlar ve bileklerine bağladıkları "**AbortoLegalYa!**"

(YasalKürtajHemen) yazılı eşarplarla, kalabalığın en önünde okudular o kurşun gibi ağır metni. Ancak protesto öylesine dikkat çekici, öylesine etkili, öylesine vurucu ve öylesine haklıydı ki; bir anda Şili'deki tüm protestoların önüne geçiverdi.

Kısa sürede Las Tesis'in düdüklü, danslı, agresif ve ithamkar protes-

tosuna dair videolar sosyal medya üzerinde viral oldu. Ondan sonrası çorap söküğü gibi geldi elbette. Başta **Valparaíso** olmak üzere Şili'nin bütün şehirlerini, "tecavüzcü sensin" diyen kadınlar titretiyordu. Ama en vurucusu kuşkusuz başkent

Santiago'daki **Ulusal Stadyum**'un dışında toplanan 10 bin kadının protestosuuydu. O Ulusal Stadyum ki, 1973 Şili Darbesinin en büyük işkencehanelerinden biriydi. **Victor Jara**'nın ellerinin kırıldığı, nice devrimcilerin kitleler halinde işkenceye alındığı, o namılı stadyumdu orası. Şiddeti, işkenceyi, tecavüzü sembolize ediyordu Şili'nin hafızasında.

Ardından protestolar **Meksika**'ya, **Arjantin**'e, **Kolombiya**'ya, **Peru**'ya, **Fransa**'ya, **İspanya**'ya, **Birleşik Krallık**'a, **Hindistan**'a ve hatta **Türkiye**'ye kadar yayıldı. Türkiye'de **İstanbul**'dan **Kaz Dağları**'na kadar uzandı protestolar.

Ama Türkiye farkını ortaya koymak zorundaydı elbette. Ve koydu da. Dünyada bir ilk olarak, "Tecavüzcü Sensin" protestocuları gözaltına aldılar. Kadınlar, ite kaka polis otola-

Ve bana kalırsa bu protesto uzun yıllar boyunca feminist direnişin repertuarındaki yerini korumaya devam edecektir.

NO NACI MUJER
PARA MORIR
POR SERLO

Evet bu
protesto
tecavüzle
ilgili. Ama
çok daha
derin, çok
daha planlı
ve çok daha
kapsamlı bir
tecavüzle...

rına bindirilirken, **Süleyman Soylu** gazetecilere mektup yazıp yanlışları düzeltiyor ve “her şeyi bırakıp gazeteci olmak” istediğinden dem vuruyordu. Gelen tepkiler üzerine kadınlar salıverildi, lakin olan olmuştu. Ardından bir ilk daha yaşandı ve Las Tesis’in o müthiş metni bir de **TBMM**’de yankılandı. Kadın milletvekilleri “**asla yalnız yürümeyeceksin!**” diye diye TBMM sıralarını dövüyordu. Açıkçası benim bile gözlerim dolmuş, tüylerim diken diken olmuştu. Ne de olsa milletvekillerini her gün halkın nabzını tutarken görmüyorduk.

Neticede, öyle ya da böyle, Las Tesis’in o kudretli metni, Türkiye’de büyük karışıklık buldu. Zira Türkiye, kadına karşı şiddetin roket hızıyla tırmadığı bir ülke olarak, kadın katliamı ve sistemli yokoluşla cebelleşip durmakta. Bu yokoluşa kulaklarını tıkamış politikacılar ve medya da cabası... Dolayısıyla Las Tesis’in Türkiye’de bu kadar yankı uyandırması çok da büyük bir sürpriz değil. Pro-

testoya katılan kadınların gözaltına alındığı tek ülke olması bile pekçok şey anlatıyor aslında.

Türkiye, Şili’den sonra Las Tesis protestolarının en çok yapıldığı ülkelerden biri. Ve bana kalırsa bu protesto uzun yıllar boyunca feminist direnişin repertuarındaki yerini korumaya devam edecektir. Çünkü aradaki yüzlerce kilometreye aldırmadan, kader benzer ağlar örmüş, örmekte, örüyor Şili’de ve Türkiye’de. Neden mi? Gelin bir bakalım...

Las Tesis ve Şili’de Şiddetin 37 Yılı

Başlıkta da sormuştum ya, Las Tesis dünyayı neden salladı? Çünkü Las Tesis, dünyanın seçimle başa gelen ilk sosyalist lideri **Salvador Allende** iktidardan indirilebilsin ve onu yaratan, onu iktidara getiren hareket yok edilebilsin diye, askeri darbeye maruz bırakılmış, 17 yıl **Pinochet**’nin cunta diktatörlüğünde

ezilmiş, ardından da hoyrat ve yıkıcı neo-liberal politikalarla bel kemiği iyiden iyiye bükülmüş bir ülkenin sistematik şiddet atmosferinde var olma mücadelesi veren kadınların kurduğu bir kollektif olarak haykırdı “**El violador eres tu!**” (Tecavüzcü sensin!) diye.

Ama bilinmeli ki, bu çılgın kaynağını ne sadece cinsel özgürlükten alıyor, ne de bu protesto sadece tecavüzle ilgili. Ya da şöyle söylemeliyim; evet bu protesto tecavüzle ilgili. Ama çok daha derin, çok daha planlı ve çok daha kapsamlı bir tecavüzle...

Şili’de kadınlara karşı işlenen suçlar, politik bir manevra olarak, kadınları yıldırma ve ellerinde tuttukları gücü ellerinden almak için, cunta tarafından

sistemli olarak başlatılmıştı. 1973 darbesinde ve sonrasındaki cunta döneminde, cuntacılar tarafından kadınlara karşı işlenen en büyük suçun tecavüz olduğu artık bir sır değil.

Kürtajın kanunen yasak olduğu bir ülkede, kadınlara karşı kullanılan en büyük silah tecavüz ve onları tecavüz bebeklerini doğurmaya mecbur bırakmaktır. Hatta bu dönemde şu anda dillendirmek istemediğim öylesine akıl almaz cinsel suçlar ve cinsel işkenceler uygulandı ki; bir nesil kadın ve onların

kızları, deyim yerindeyse, hadım edildiler! Cinsel ve bireysel kimlikleri örselendi, iğdiş edildi. Hasar bırakmadan, sakat bırakıldılar. Las Tesis, o kadınların yaralarıyla dünya gelen bir kuşağın çığlığını temsil ediyor işte. Fransız şair **Joe Bousquet**'nin sözleri buraya cuk diye oturuyor: **"Yaralarım benden önce de vardı, ben onları bedenimde taşımak için doğmuşum."**

Bir nesil cunta eliyle dikta edilen ve uygulanan tecavüzü korku, utanç ve sessizlikle derilerinin altına gömdüler. Şili halkı karanlığa o kadar uzun süre bakmıştı ki, karanlık da onlara baktı. Şiddet, sıradanlaştı. Acılar kronikleşti ve kadın suçları, normalleşti.

Lakin artık o kadınların büyüttüğü kız çocukları o yaraları iyileştirmek istiyorlar. Cuntayla başlayan ve ardından kadına karşı şiddet söz konusu olduğunda Şili'yi Latin Amerika ülkeleri arasında üst sıralara taşıyan bu mentalite ile mücadele etmek istiyorlar. Çünkü bugün artık biliyorlar ki, tecavüzcü onlar! Suç bizde değil! Her neredeysek ve ne giydisek, suç bizde değil. Tecavüzcü sensin!

Çünkü kadına karşı şiddet hiçbir zaman sadece kültürel ya da toplumsal değildir. Hiçbir tecavüz bireysel ya da münferit değildir. Kadına karşı işlenen suçlar her zaman politiktir. Dinle ya da töreyle, kültürle ya da genel ahlakla terbiye edilmeye çalışılan da kadın bedeni değil, kadın kimliğidir.

Onun için gece yarısı bir otobüste seyahat ederken, ne giydiğinizin önemi yoktur. Onun için erken boşaldığı için tecavüzcünün cezasından indirime gider mahkemeler ve onun için **Şule Çet** davası bir türlü karara bağlanamaz. Çünkü Şile'de ya da Türkiye'de, Hindistan'da ya da Arjantin'de kadınları ezmek isteyenler farklı ama suç ortaktır. O yüzden suç bizde değil! O yüzden tecavüzcü onlar!

"Çarpı Sanatı"

fatima yıldız erkan
fatimayildizerkan@gmail.com
@fatimayildiz

Ergenlik yıllarımda annemin bu ve benzeri el işleriyle oyalanmasına aşırı sinirlenir; tüm bunların ne kadar gereksiz ve amaçsız olduğundan bahsederek tüm zamanını televizyon karşısında bunlara harcamasına kızardım.

Kendi meraklarımı, ilgi alanlarımı, okuduğum kitapları bunlardan daha kıymetli görüyordum büyük ihtimalle.

Zaman geçtikçe, farklı şeylere emek verip emek verdiğim çok az şeyin müspet bir sonuca ulaşığına acı tecrübeler ile şahit oldukça dantellere, kanaviçelere, hatta ve hatta bir dönem evlerimizi işgal eden boncuklu makromelere saygım arttı.

başsızsızlık

ışsızlık

Sonuç olarak annem hayatının mühim bir dönemini el işlerine harcadı ve ortaya böyle muhteşem şeyler çıktı. Emegi ile ortaya çıkardığı her şeyi eline aldı, başkalarına gösterdi, birilerine hediye edip onları sevindirdi. İp ve iğne ile hayatlara değdi, bitirdiği her eserin karşısına geçip seyretme zevkine ulaştı.

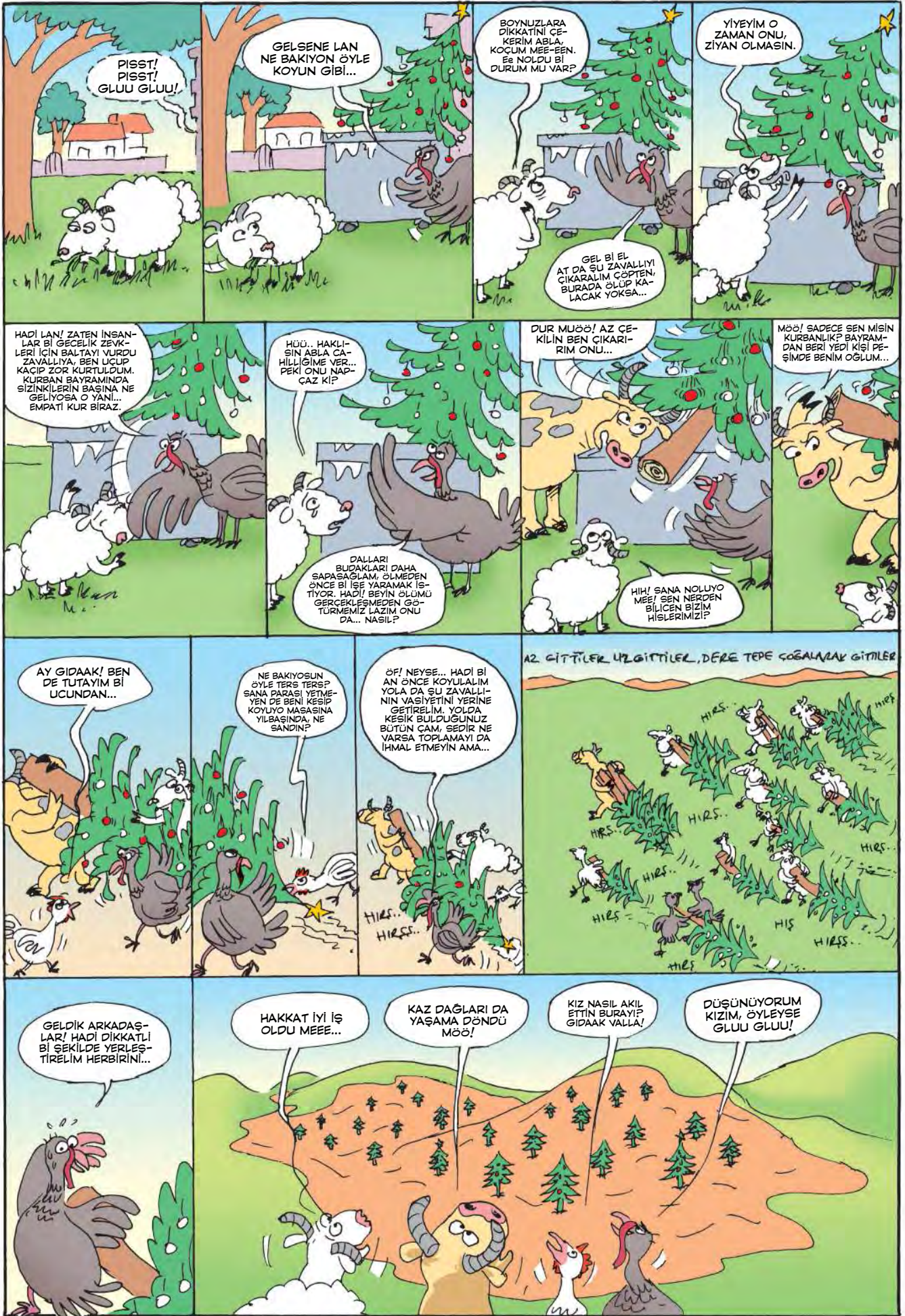
Ben ve benim dahil olduğum kocaman bir nesil ise bize o kadar da mutluluk vermeyen soyut kavramların arasında savrulup durduk. Sonuca baktığımda ise tüm yaşam enerjimi, tüm kabiliyetimi kullanarak yapacağım hiçbir şeyin bu masa örtüsü kadar güzel olamayacağı hissine kapılıyorum.

Haksız olabilirim ama haklı da olabilirim. İşin kötüsü haklı olmak da istemiyordum haksız olmak da. :)

EZİLENLER BİRLEŞİN!

GÜNAY ÇAKIR

RUHLARI YARALI KADINLAR

Düşlerimin ardından Pakistan'a gittim...

Ankara, 23 Aralık 2019

Yaşar Seyman

yasarseyman@gmail.com

Amerikalı yazar Paul Auster şöyle diyor: "Düşlerinin peşinden koş, bir gün mutlaka yolculacaklardır..." Gerçekten artık Pakistan düşlerim yorulmuştu. Benazir kitabı dört yıl olmuş, üç dilli tanıtım toplantısına gidiyordum. Çok heyecanlıydim. Yazar ve yayıncı Farrukh Sohail Goindi her şeyi kusursuz hazırlasa da içim içime sığmıyordu.

Düşlerimin ardından Pakistan'a giderken; dostum bulutlar oldu. İstanbul'dan Batum'a kadar kıyıya kurulan şehirlerdeki tanıdıklara iyi dileklerimi bulutların üstüne bıraktım. Bir de kırmızı gül...

Gün dönmüş gece yarılanmış uykuya dalmışım. Uyanır uyanmaz bulutlara günaydın dedim, uçağa yayılan kahve kokusu ile düşlerinin ardından gidenlerin korkusuzluğunu bir kez daha yüreğimde duyumsayarak Pakistan ülkesine yürüdüm...

Kitap tanıtım toplantısına kadar inanılmaz heyecanlıydim.

Salona girip insan sıcaklığı ile karşılaşınca heyecanım yerini sevince bıraktı. Dışarda yağmur, salonda konuşanların sözcükleri damla damla yüreğime aktı. Bir düşün gerçekleşmesi yalnızlığımı çoğalttı. Yüreğimde yeni düşlerin çiçekleri açtı. Zihnim tazelandı. Düş kurmaktan vazgeçmemenin önemini bir kez daha kavradım. Artık her seslenişte düş kurun, düşlerinize inanın ve gerçekleştirme mücadelesi verin. Küçük bir adım da olsa izi kalır diyeceğim. Bu yolculukta bulutların yol

arkadaşlığına şükranlarım büyüktü.

Bir Tanıklık...

THY pilotu anons etti. Değerli yolcularımız, Islamabad 'Benazir Bhutto Havaalanı'na indik. Ne güzel rastlantı diye çok sevindim. Pasaport kontrolden geçip bagajımı aldım çıkışta bir de baktım ki "İslamabad Airport" diye yazmaz mı? Pilotun yaşanmışlıktan zihinlere kazınan anons sevinci kursağımda kaldı. Üzüldüm. Öğlenden sonraki kitap tanıtım töreninde Benazir Bhutto'nun oğlu, Pakistan Halk Partisi Lideri Bilawal Bhutto Zardari konuşmasında; "Annemin ismini Islamabad Havaalanından sildiler. Ne yapsalar da annemi silmeye güçleri yetmeyecek, o halkın gönülünde yaşıyor ve yaşayacaktır."

Bu benzer tanıklığı sizlerle paylaşmak istedim.

Pakistan'da ikinci günüm. Mimar, Ankara belediye başkanlarından Vedat Dalokay'ın projesini çizdiği Faisal Camini gezerken, büyüledim. Pakistan uluslararası arenada kendini bu caminin fotoğrafı ile tanıtıyor:

Oysa bu proje ülkemizde beğenilmemişti. Zülfikar Ali Bhutto'nun başkanlığı sırasında açtığı "Yazarlar Akademisi ve Yazarlar Evi"nden çok etkilendim. Toplantı salonları ve konuk eviyle yazarlara kucak açan bir akademi olması edebiyat dünyası adına çok sevindiriciydi.

Yazarlar Akademisi sonrası özgün bir Pakistan köyüne konuk olduk. Her şeyiyle doğal olan bu köyde öğlen yemeği yedik. Konukseverlikleri hemen her ortamda çok etkileyiciydi. Yemekteki konu havaalanın ve otel arasında Pakistan müziği isteğimi şoför Yunus, Ayaz ve Misbah, Farrukh Bey ve eşi Rima'ya ballandıra ballandıra anlattılar.

Akşamüzeri Islamabad'da çok büyük bir kitap evine gittik. Giriş katında çeşitli dillerde daha çok İngilizce kitaplar gezintimizi tamamlayınca burada onlarca yazılan Benazir

Bhutto kitabı arasında Selin Bucak'ın İngilizce 'ye çevirdiği Benazir raflardaki yerini çoktan almıştı. Çok heyecanlandım.

Kitabevinin ikinci katı tamamen Urdu dilindeki kitaplarla doluydu. Benazir'in Urdu'ya çevrilen kitabı ile bu katta buluştuk. Çıkışta aldığımız günlük gazetelerde bir önceki gün yapılan Benazir kitabının tanıtım toplantısına oldukça geniş yer verilmişti.

Pakistan'da üçüncü günüm; sokaklarda kadınlar yok. Olsa da yüzlerinde tebessümü yasaklamış sert bir ifade erkekleri ile dolaşıyorlar. Birkaç Pakistan olduğunu görünce, Benazir Bhutto'nun mücadelesi daha da anlam kazanıyor.

Mitingleri insan deniz kadın Benzersiz Benazir'in öldürüldüğü Ravalpindi'ye gidiyoruz. Yol boyu bir sessizlik oluşuyor. Sadece trafikteki inanılmaz keşmekeşi konuşuyoruz. Rima Hanım, Lahore daha da kötü demez mi? Gördüğümüz trafiğin daha kötüsünü düşleyemiyordum ki aklıma Hindistan'da gördüğüm trafik geldi.

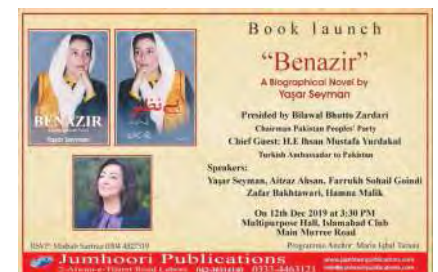
Son Selam...

Benazir Bhutto'nun öldürüldüğü yere gitmeden Zülfikar Ali Bhutto'nun idam edildiği cezaevi de yıkılmış, Ziya Ül Hak döneminde park yapılmıştı. Farrukh Bey, sevdiği iki liderin de idam edildiği ve öldürüldüğü şehre ölüm şehri diyordu. Benazir'in öldürüldüğü alana da park yapılmıştı. Son selam verdiği anıttaki kocaman fotoğrafının olduğu sütunun önüne taze gül yaprakları dökülmüştü.

27 Aralık ölüm yıldönümünde Benazir Bhutto'yu saygıyla anıyorum.

Benazir Bhutto'nun oğlu Pakistan'ın en genç lideri ve milletvekili olarak kitabın tanıtımında şunu söyledi: "Annemi çok iyi anlatmanızın ve yazmanızın altında sizin de siyasetçi kimliğiniz ve kadın duyarlılığınız yatıyor."

Böylesi suikastlarla, terörle, şiddetle öldürülen ülkelerdeki tüm kadınların ruhları yaralıdır. Ruhları yaralı kadınlar ülkesinde ve ülkemizde yeniden umut çiçekleri açtırmanın mücadelesini siyaset üstü etkinliklerle vermeliyiz...

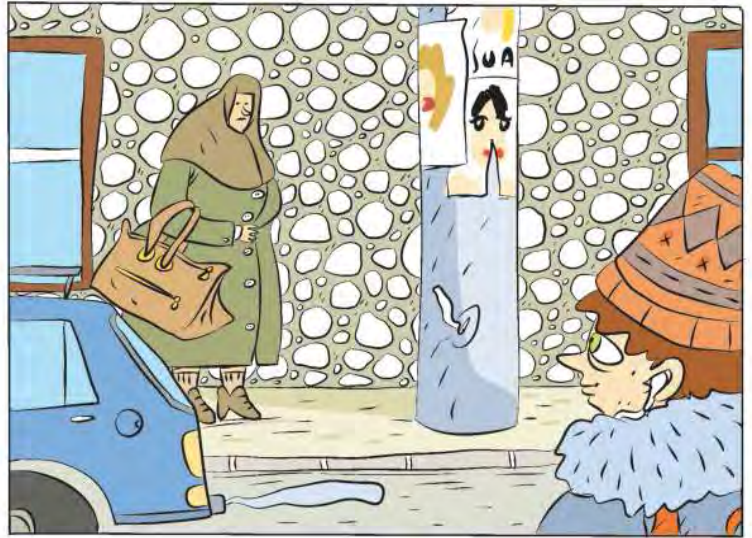
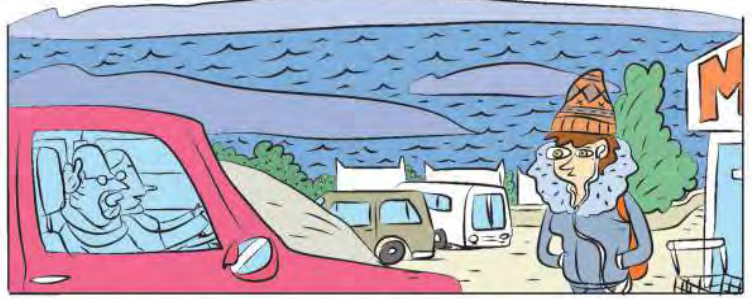
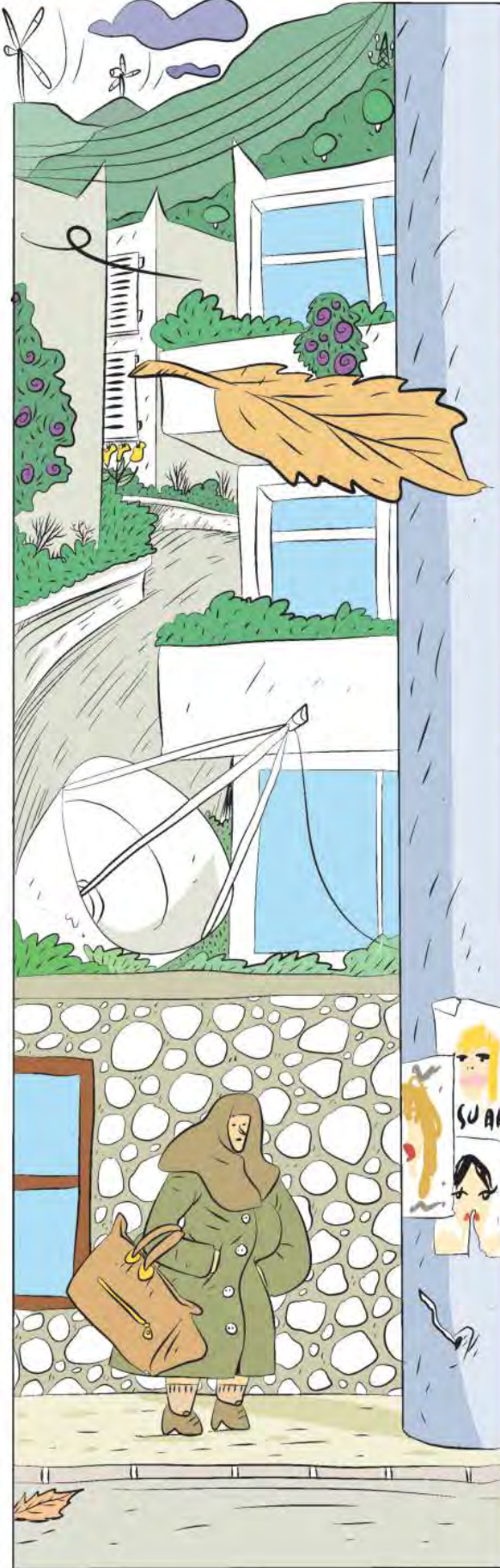

EDİLGEN

"DİREKTEN DURAK"

BETÜL YILMAZ

MERHABA YALIKAVAK GEÇTİ Mİ?

YARIM SAAT OLDU
BEN BEKLIYOM KUZUM!
Bİ SAATTE GEÇİYOR
DEDİLER!

EN KÖTÜ
İHTİMAL YARIM
SAAT BEKLEYE-
CEĞİZ! AZ OTO-
STOP DENE-
YELİM!

YOK KUZUM
GELİR ŞİMDİ
AZ SABIR!

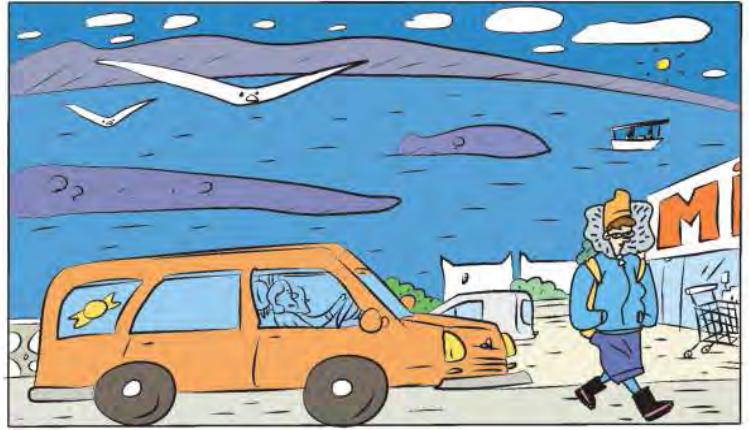
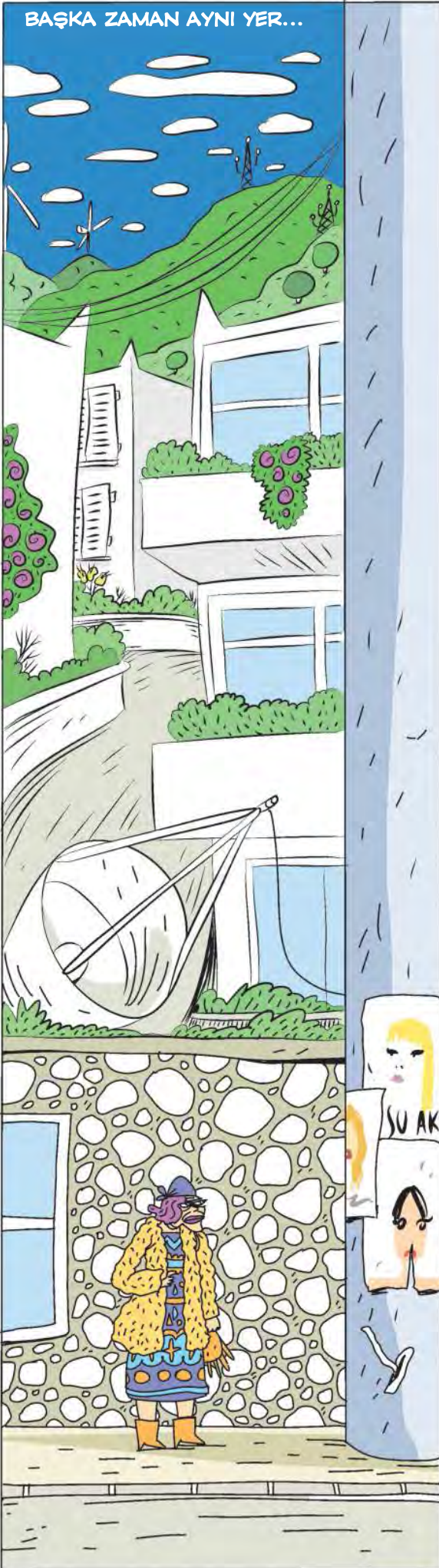
PEKİ!

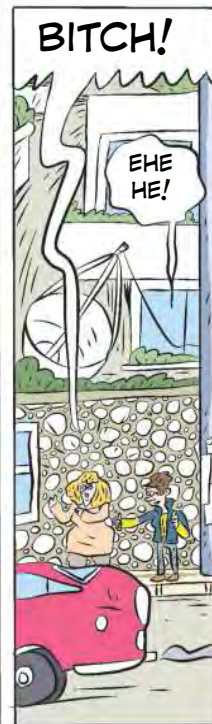
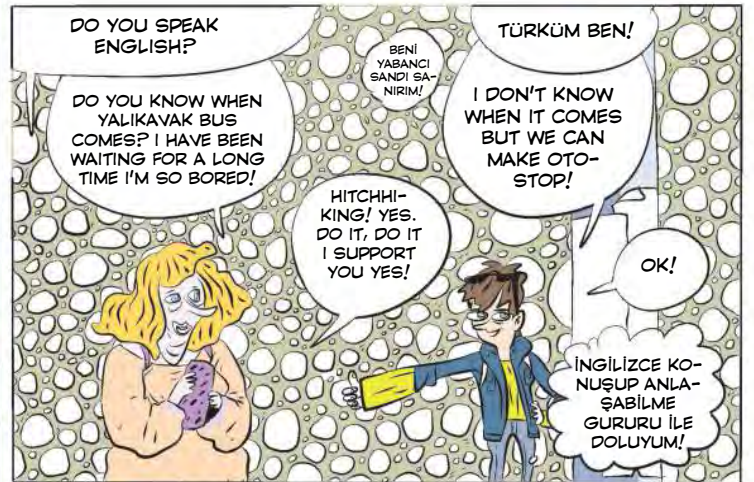
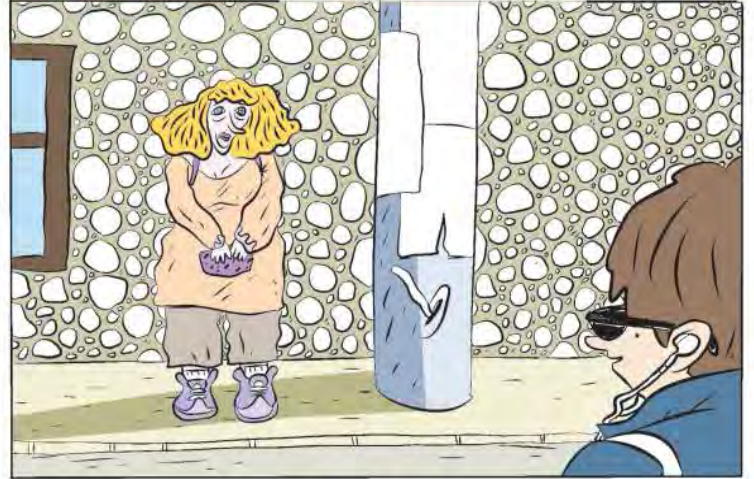
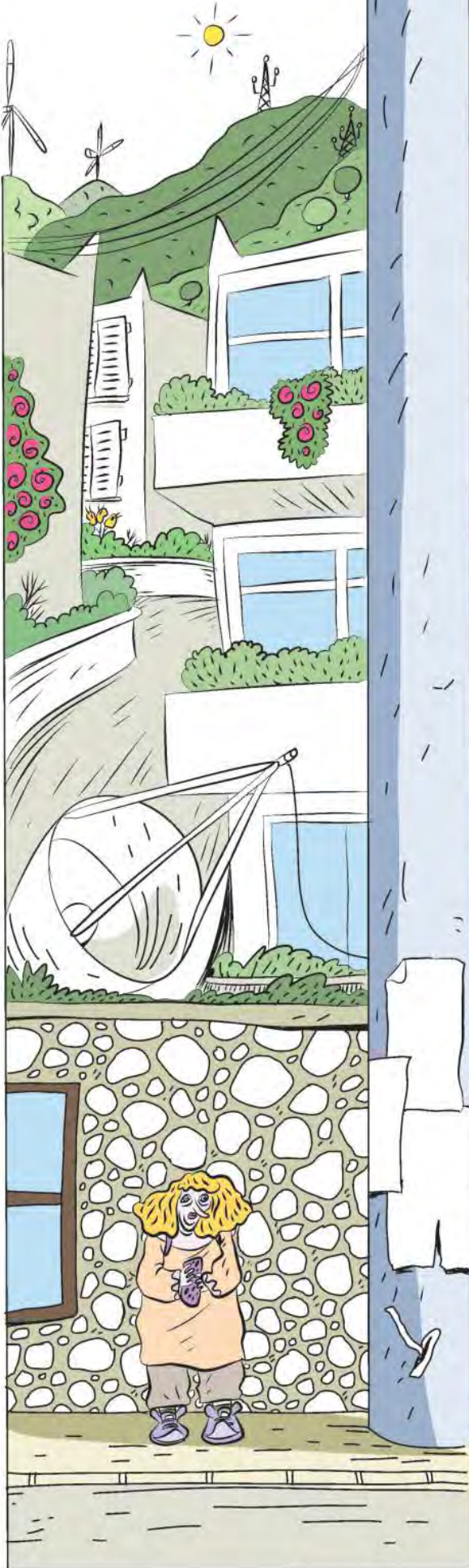
BAK KUZUM GELDİ İŞTE, GELİR
DEDİM GELDİ! BAK YALIKAVAGI
BAAK!!!

EYET İKİ ALBÜM ÜST ÜSTE DİNLEMİŞ
OLDUM İYİ OLDU.

BAŞKA ZAMAN AYNI YER...

BİR SÜRE SONRA AYNI YER...

MERAK EDENLERE; SAĞ SALIM VARDIK :) (SON)

EX'TEN PAPARAZZİYE TANELER

Raziye İçoğlu

raziyeicoglu@gmail.com

Hiç kimseden akıl alamayacak kadar **EX** görmüşlüğümüz vardır.

Hiçbir **EX**'im yokmuş gibi yada varsa da bir önemi yokmuş gibi hissediyorum.

EX Sevgi Neydi? Aynı tavana bakıp başka başka boş hayaller kurmak mıydı?..

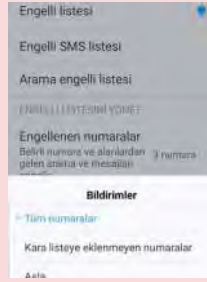
EX'lerden kaçabileceğimiz tek yer, ecelimizle öleceğimiz yerdir..

EX'ler ile karşılıklı olan hisler, hep kötü duygular...

Yaşadığım ve yaşatılan bütün **EX** anlamsızlıklara yüklediğim tek anlam; **"neden bu kadar anlamsız Acaba?"**

Aslında her **EX**, sosyal medya arkadaş listenizde potansiyel bir engelli adaydır.

EX'ten boşanmayı düşünmeye başlamak başarmanın yarısı, boşanabilmek ise başarmanın tamamıdır...

"Aldatma falan yok, bu ilişki zaten bitmişmiş, kolay bitsin diye öyle diyorlar, senden ayırmak istiyorlar" dedi **EX** elti.. Aldatmalı aldatma stilinde ifade de bile ailecek aldatıyorlardı ...

Evlensel meselelerde moda, kişinin kendine yapışan değil, yakışan **EX**'i seçmesidir...

Kendi **EX** ilişkin dışında her ilişkide karşı cinsi haklı bulursun. Sanki sadece senin karşına o cinsin kötüsü çıkmış sanırsın..

"Çok kötü kocalar var anne, karılarının üzerinde sigara söndürüp şiddet uygulayan, sizler çok iyisiniz, ben çok memnunum" diye **EX** elti hep koca anasının kendisine kendilerini övüyordu.. Kocasını öldüğünde vaktinde sıfatlarına karşı övdüğü **EX'giller**, maaile mal için mahkemelerde süründürdü **EX** eltiyi... Yani ana fikir, koca şiddetinin nereden geleceğini, yönünü, kaynana derinliğini, büyüklüğünü hiç kestiremezsiniz.

"Sence bu evlilik, bu ilişki normal mi?" diyordu **EX**. Normal neydi Acaba? Biz ayrı normallerin insanlarıydık...

EX bir olay, biten yılın 365 gün 6 saatinin son dakikasında bile olsa, 1 Ocak gelmişse bence üzerinden bir yıl geçmiş demektir...

PAPARAZZİYE LİNK ...

Ev Babaları ...

Yıllarca Güneri Abim; **"madem ki bu babalar kitap yerine takvim okuyor, o zaman kitabı takvim şeklinde basacaksın, orada yazarları okumak zorunda kalacak"** dedi. **"Çiz bunu , çiz nolur, çiz hemen"** dedim. Birileri de farklı düşünmüş ki, kitap şeklinde takvim basılmış. Lâkin babam onun kapağını açmadı. Yine **"takvim dalı"** dediği kopartmalı takvimi, her gün güneş batımında kopartarak okuma alışkanlığını sürdürüyor..

Ekran Tepik ...

Dünyada insan cinsinden, bütün yarışmalarda, magazinlerde, şovlarda binlerce, bitmeyen bir kaynana gelin potansiyeli var... Bir de

bu daha sadece ekranlarda görünen tarafı...

Evine reyting ölçüm cihazı takılacak en son kişi ve anti reyting cihazı takılacak yegâne izleyici kişiyim. Ne izlemem en fazla 5-6 bölüm sonra apar topar

final yaptırılarak ekranlardan kaldırılıyor.

İnsan Tepik ...

Bazı insanlar yansız, bazı insanlar yalnız ...

Depresyondan çıkmışım yorgunum hancı, şuraya bir yatak ser çok hızlı....

Kendin atlama, bunalımını atlat...

Geç kalınmış teşhisten tedavisi mümkün olmayan bir ince hastalığın 3'üncü., 4'üncü Evresi gibi Fakirliğin 3'üncü Evresinde olup fakirliğimizi bilememekteyiz.

Zam Tepik ...

Elektrik sayaç okunduğu gün bir sonraki okunmasına kadar

başta Ketil olmak üzere, elektrikli eşyalar ile arama mesafe koyuyorum. Ve hatta yarım ay evden gidiyorum. Fakat yine bir sonraki fatura ayından daha da fazla geliyor. Annemin de **"zamlar o arayı kapatır, sen zamları yenemezsin kızım"** dediği gibi zamların hızını yakalayamıyorum.

Dünya Tepik ...

Bu hayattan göçtükten sonra aramızdan söylenecek birkaç cümleyi bile, yaşıyorken seçemiyoruz. Kim seni nasıl tanıdıysa öyle anlatıyor. Kimseye bir şeyler anlatmaya çabalamanın hiçbir anlamı yok yani...

Sabitlenmiş
Gün
Demlik ...

Artık “iyi günler” değil, “iyi anılar” dilemek ... Anı kaçırmamak, anı yakalamak ve herşey bir an meselesi...

Eğer bir saray sahibi isen, simitten de olsa Saraylarda yaşamak, Sarayları yaşatmak istersin...

“O olay kapandı” denmesi bile simitte hissettiğim şaibeyi silemedi. Artık

eski bir simit yiyicisiyim. Saraylı simitten gelecek bir dirhem kiloya yer yok bünyemde.

YETMEZ AMA, YÂD OLUNA

Aaahh! Çok Erken Elveda ... Ve artık öyle yada böyle sanki bu dünyada yokuz, öbür dünyada daha da çokuz...

Sonsuz olmadığımızı bilirken, bize biçilen kendi sonsuzluğumuza kadar birlikte zaman geçireceğimiz canlarımıza doyamıyoruz... Tıpkı onun başkaları giderken “çok erken oldu bee” dediği gibi..

“Bak, 1 saate beni uyandırın”, Sabahlamalı dergi çalışma geceleri, abur cuburlarımızı paylaşmak, uyutmayan kahveler, can açıcı çaylar ki, aileden daha aile demektir.

Dergiye göre sayfa tasarımında, satırları mausla sürüklerken, hafif tebesümülerinden ön kritiği aldığım, tüyolar kaptığım, her görüşte ve tanıdığım için hep çok memnun olduğum, üstadlardan, okul dışı eğitmenlerimden biri daha bu dünyadan geçti, gitti. Tanzer Ercanpolat'ı bütün herkes kaybetti.

Bazen insanı zaten rahatlatır ya, bu gidişte hiç zaten yoktu. Nasıl bir akıbeti hak ettiğimizi bilmeden süregiden bir dolu gereksiz yaşamın içindeki, gerekli bir yaşam, ömrünü bitirmiş olamazdı!...

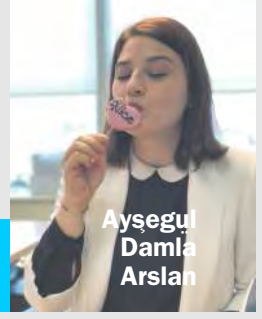
Barışık olunamayacak insanlarla bile barışık, Bilgiyi de, ilgiyi de çok iyi taşıyabilen, Sevgide kusur etmek istemediğim dost... İyi olmak için çaba harcamayan kendinden iyi, Duruşuyla, bütün dünyaya karşı yaşam güveni veren, Geçmişe, geleceğe takılmayan farklı bir frekans, güncel sohbetli, Hayatta “iyi ki tanıdığım” diyerek ilk aranan arkadaş, Gizli merhametli, Temiz yürekli ve aynı olmayan herkesin bile aynı şeyler hissettiği Tanzer'i-mizle, İyi anılar ile hep birlikte var olacağız...

Yeni mekânlar keşfettiğinde paylaştığı gibi, değiştirdiği öbür hayatta bulduğu sonsuz mekânda buluşmak üzere...

NOEL ANNE NE GETİRDİN?

Ayşegül vs.
Damla

Birlik ve beraberliğe, sevgiye ve huzura ihtiyacımız olan şu günlerde...

Seneye görüşürüz demiş miydik? Dememiştik. Ama görüştük işte.

2020 yılının ilk sayısından herkese merhaba. Hatta kanalıma hoş geldiniz, beş gittiniz. 2019 yılının son demlerinde çok aşına olduk “kanal” kelimesine. Kelime, bir youtuberlık kelimesiyken birden tüm halkımızın diline pelesenk oldu. Umarım ağzımıza dolandığı gibi ayağıımıza dolmaz.

2019 yılı... Sana büyük ve ağır laflar hazırladım...

2019 hepimizi bir miktar üzdü, bir miktar kırdı, bir miktar sinirlendirdi. Şahsım adına, 2019 yılı bir insan evladı olsaydı ondan nefret ediyor olabilirdim. O kadar kinlendim kendisine. Çünkü içi kötü, pis, sinsî bir yıldır. Her anlamda. Çağırılmadığım partiler, davetler, kaybettığım zamanlar var onda. Ama kaybettığım “insanlara” üzülmüyorum mesela. Zaman çok önemli, insan değil. Zamanın anlamı, boşa geçirilmiş günlere bakınca anlaşılıyor. Bu şey gibi, bir filmi, bir kitabı sürekli ötellersiniz, “nasılsa bir gün” dersiniz, sonra okur/izlersiniz, sonra da “ben ne için bunca zamandır bekliyordum ki” diye serzenişte bulunursunuz. Bazen de o zaman, o zaman olmuyor. Yanlış zaman, yanlış insan. Ya da yanlış nesne. Yaş aldıkça, yıllar geçtikçe bunu çok daha iyi anlıyorsunuz. Geriye dönüp bakmak istemiyorsunuz lakin bakmak zorunda kalıyorsunuz. Pişmanlık yoksa bakın zaten, pişmanlık varsa –ki olmasın asla- o zaman çok zor oluyor. Galiba insan yaş aldığını o an hissediyor.

Üf çok “zaman” kullandım. Yeter.

Her şey vaktinde güzel. Öncesi, ileri, berisi, gerisi yok.

KALBİMDEN KALKAR MISIN? SIKINTI VERİYORSUN DA

İnsanlara hep mutlu son yazardım. Hep, mutlu sonları olsun isterdim. Artık istemiyorum. Bu şey demek değil “herkesten nefret ediyorum, Allah alsın sizi” tam aksine, insanların hayatlarına karışmak, onları daha daha düşünmek istemiyorum. Ama olmuyor, çünkü yapamıyorum. Karışmam lazım hayata.

Şu sıralar kalbine “öküz” oturan birçok kadınla muhatap oluyorum. Olmak zorundayım, çünkü onlar benim arkadaşım. Ama o güzel kadınların kalbi besli çiftliği değil beyler. Bunu ben anlarken, ne yazık ki “öküz” diye nitelendirdiğim ve öküz gibi tatlı bir hayvana hakaret etmek zorunda kaldığım adamlar anlayamıyor. Elimde sihirli bir değnek yok, sinirli bir Damla var. Buna göre yol alıyorum, aldırıyorum. Profesyonel değilim, amatör ligde koçluk yapıyorum sanırım. Bir şekilde, birilerinin hayatına –mum ışığı bile olsa- ışık olabiliyorsam ne mutlu bana.

Çünkü 2020'de de Kız Kardeşlik kazanacak. Her daim.

KENDİME NOT (UNUTURSAM FISILDAYACAK KİMSE OLMA- YABİLİR)

Dünyanın en kolay matematik sorunu çözemedim. Bilmediğimden değil, “gidiş yolun doğru, cevap da doğru ama bunlar matematik kadar gerçek değil, üzgünüm” diyeceklerini bildiğim için.

JİNEKOLOĞA GİTMİYİ GİZLEMEK

Yol boyu beklersin, ne kadar kaldı diye saatine bakarsın, sabırsızlanırsın, gözünü yoldan ayıramazsın ama varmana çok az kala uyuyakalır da şehre giriş tabelasını göremezsin ya; umarım muasır medeniyetler seviyesine öyle az kalmıştır ki bu uykumuz ondandır. Tabelayı kaçırsak da şehre girebiliriz umarım.

Üniversite öğrencilerinden oluşan ve umut vaat eden bir grupla birlikteydim geçtiğimiz haftalarda. İçlerinden biri çok can alıcı bir soru sordu; jinekoloji sizce toplumda kabul görüyor mu? Yanıtım “evet tabii, her şeyden önce doğum aracılığıyla herkesin yolu düşüyor.” olabilirdi. Yalan da değil. Ama eksik. Doğumları bu sorunun dışında bırakıp da düşününce ne kadar az insanın jinekoloğa gittiğini söylediğini bir kez daha fark ettim. Oysa dahiliye, ortopedi gibi servisler ballandıra ballandıra anlatılır. Jinekoloğa gidişlerini dost sohbetlerinde ballandırmalarına gerek yok ama gizlemek?

Jinekoloji toplumda, olması gerektiği kadar kabul görmüyor hayır. Herkes birbirine varis doktoru öneriyor ama herkes jinekoloğunun gizli kalmasını istiyor. Öyle ya jinekoloğa yalnızca kusurlu haller için gidilir(!!!) Ne idüğü belirsiz bir adamdan gebe kalınca kürtaja, kocasına bir evlat veremeyen kısırlar için dermana gidilir. Gayrisi ne lazım!

Kadının üreme kararının nasıl olağan bir hak olduğunu anlatmak için binlerce kelimeli edebiliyorum ama neden gerek olsun ki buna? Ve rutin jinekolojik muayenenin akıllara bile gelmemesinin, söylendiğinde inandırıcı bulunmamasının kalbimde açtığı o büyük yara... Ahh ayıplı jinekologların kalbindeki bu yara! Kanıyor da kanıyor. Ama “anka kuşu küllerinden, kadın hastalıkları ve doğum uzmanı yaralarından” demişler. Durduramaz bizi. Biz bildiğiniz gibi, hasta doktor gizliliğini daima esas alarak ama kimsenin sağlık haklarından ve bilincinden utanmamasını umarak, tam gaz yola devam.

Ne diyordum; muasır medeniyetler seviyesine en fazla kaç durak kalmış olabilir ki? Bizi saymayın, biz o işi hallederiz. Bu yola baş koyduk, elbet geçersiniz bizim şehirden. Işıklar içinde, aydınlanır yollar. Belki uyuyanlar olur gecenin içinde ama yine de geçilir bizim şehir kalabalık ve gelişmeye açık sohbetlerle.

Bu bir yol, baş koyduğum/uz bir yol. Ve elbet varacak o müjdelenen seviyeye, o aydınlık şehirlere.

Gökçen Erdoğan

DURUŞMA SALONLARINI MAĞAZAYA ÇEVİREN ZİHNİYETLER

Bi' mağazalarda bi' de duruşma salonlarında indirimler kapış kapış!

Mağazalarda çula çaputa, duruşma salonlarında insan canını alanlara!

İndire indire bitmiyor. Bitiremiyorlar! Katiller korunuyor. Cezaevlerinde yer olmadığı gerekçesi öne sürülerek en değerli varlık olan insan öldürülse bile iyi hale bakılıyor.

İYİ HAL? İNDİRİM?

* * *

Şule Çet cinayeti sanıkları Çağatay Aksu ve Berk Akand “cinayet”, “nitelikli cinsel saldırı” ve “hürriyeti tahdit” suçlarından mahkûm oldular. Mahkeme Çağatay Aksu'ya cinayet suçundan ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verdi. Ama ceza “İYİ HAL İNDİRİMİYLE” müebbet hapis cezasına çevrildi. Mahkeme nitelikli cinsel saldırı suçundan verdiği 12 yıllık cezaı da 10 yıla “İNDİRDİ”.

Çağatay Aksu'ya kişiyi hürriyetinden yoksun bırakma suçundan da 2 yıl 6 ay hapis cezası verildi. Sanık Berk Akand ise “nitelikli adam öldürmeye yardım” suçundan 15 yıl hapis cezası aldı.

Ceza “İYİ HAL İNDİRİMİYLE” 12 yıl 6 aya düşürüldü.

Nitelikli cinsel saldırıya yardımdan verilen 6 yıllık hapis de “İYİ HAL İNDİRİMİYLE” 5 yıla düşürüldü. Berk Akand'a ayrıca hürriyeti yoksun kılmaktan 1 yıl 3 ay hapis cezası veren mahkeme toplamda 18 yıl 9 ay hapis cezası vermiş oldu.

* * *

Kocaeli'nin Kartepe ilçesinde, 2016 yılında 7 yaşında olan kız çocuğuna cinsel istismarda bulunduğu iddiasıyla yargılanan Hasan G., yerel mahkeme tarafından verilen 10 yıl hapis cezası sabıkasız geçmişti, cezasının geleceği etkisi üzerindeki olası etkileri değerlendirilerek 8 yıl 4 aya İNDİRİLDİ.

Yargıtay'ın kararı bozmasının ardından bölge mahkemesi de sanığın yargılama süresince göstermiş olduğu olumlu tutum ve davranışlarını dikkate alarak cezaı 6 yıl 8 aya indirince, Hasan G.'nin cezaevinde geçirdiği süre dikkate alınarak TAHLİYESİNE karar verildi.

* * *

Bursa'da görülen bir davada eşine tuzak kurup öldüren Ali Canitez, 'tahrik' ve 'İYİ HAL' indirimiyle 16 yıl 8 ay hapis cezasına çarptırıldı. “Mahalle dedikoduyla çalkalanıyor” diye kendini savunan katil, “ağırlaştırılmış müebbet hapis”le yargılanıyordu.

* * *

İstanbul Fatih Atatürk İmam Hatip İlköğretim Okulu'nda ücretli öğretmenlik ve Kuran kursu hocalığı yapan Seyfettin Tekin öğrencisine cinsel istismarda bulunmak suçundan ceza aldı. Tekin'in, Çağlayan'da bulunan İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesinde görülen davada “çocuğun nitelikli cinsel istismarı” ve “kişiyi hürriyetinden yoksun kılma” suçundan yargılandığı davanın karar duruşmasında İYİ HAL İNDİRİMİ yapılarak sanık hakkında 28 yıl 1 ay 15 gün hapis cezası verildi. Tutuksuz yargılanan sanık Seyfettin Tekin, karar sonrası tutuklanarak cezaevine gönderildi.

* * *

Davalarda iyi hal dedikleri ne mi? Hemen sayayım: Takım elbise giyilmesi, kravat takıl-

ması, güya saygılı davranılması, ellerin mahkeme huzurunda önde birleştirilmesi... Aslında pek çoğumuzun bildiği şeyler. Üstelik hemen her akşam televizyonlarda haber aralarında sıradan bir olaymış gibi bize sunulan ülkenin kanayan yarası.

İnanılır gibi değil ama; hukukun buradaki açığı katilleri cesaretlendiriyor ve şiddet körükleniyor.

İndirime girmiş ya da genellikle ucuz yolla alınan takım elbiseler, katilin çift yönlü işine yaramış oluyor. Kusura bakmayın ama; ben bu çul çaput üzerinden ve birkaç el kol hareketleriyle kakalanmaya çalışılan ‘PİŞMANLIK SAFSATASI’na asla inanmıyorum. İNANMAYACAĞIM!

* * *

2020 ADALETİN YILI OLSUN

Değerli Okurlarım; yepyeni bir yıl, yepyeni bir 2020 başladı. Hayatta her şey oluyor. Çok acı, çok adaletsiz şeyler oluyor hem de. Ama önemli olan daima içindeki seni sen yapan şeylere sınırsız sarılmak. Zor, yıpratıcı, uzun, ağır ve zaman zaman tehlikeli bir süreç yaşam dedikleri.

Cesaretli oluşumuz, üzülmeyeceğimiz, ağlamadığımız anlamına gelmiyor. Bakmayın bazen korkuyoruz da çünkü hayat acımasız. İste-mezdik kötü şeyleri yaşamak. Ama ben gurur duyuyorum, kendim gibi kadınlarla, insanlarla. O yüzden ADALETLİ, VİCDANLI bir yıl olsun, olacak da. İşte buna İNANIYORUM. İyi ki varsınız.

Eda Pera Küçük

edaperakucuk@gmail.com

ARKANDAN AĞLAYACAK DEĞİLİM 2019

Katina Karanikola

Çocukken, ben ve arkadaşlarım, tek derdimiz bir an önce büyümektir. Deli hayaller kurardık... Tek amacımız oyunlarımızdaki rollerimizi bir an önce hayatta geçirmekti. Sabırsızlıkla bekledik yıllar yılı büyümeyi. Ne de uzundu yıllar o vakitler. Heyecanla yılbaşını beklerdik zira her yılbaşı amacımıza ve "özgürlüğe(!)" biraz daha yaklaşıyorduk. Zaman nasıl da değişti! Tersine döndü her şey. Büyüdükçe zamanın aşırı hızlı aktığını görüyoruz. Hayal ettiğimiz özgürlüğe hiç girmeyeyim...

İyisiyle, kötüsüyle bitti, gitti bir yıl daha, 2019, nereye gitti acaba? Asla geri gelmeyeceğini biliyoruz. Giderken yanına deneyimlerimizi, yaşanmışlarımızı aldı gitti, bir daha asla yaşayamayacaklarımızı... Onunla yaşadığımız acıları, sevinçleri götürdü. Kimilerin anne, babalarını aldı, kimilerin yavrusunu. Kimini kardeşinden ebediyen ayırdı, kimini dostu için ağlattı. Birçok insanın kalbini acı ve kederle boğdu. Birçok insanın ismi telefon rehberimizden silindi. Zaman geçiyor, denizdeki dalgalar kadar çabuk bitiyor hayatımız, geçen zaman içinde çoğu durumlarda değişiyor. Gidenlerin yerine fotoğrafları

Zaman geçiyor, denizdeki dalgalar kadar çabuk bitiyor hayatımız, geçen zaman içinde çoğu durumlarda değişiyor. Gidenlerin yerine fotoğrafları kalıyordu özlemle dokunduğumuz. Günümüzde artık fotoğraflar da kağıtta değil.

kalıyordu özlemle dokunduğumuz. Günümüzde artık fotoğraflar da kağıtta değil. Ne acayip yaratıklarız biz insanlar. Anları yaşamak yerine, hiç ölmeyecekmiş gibi, geleceğe hayaller kurarız. Zaman tükendiğinde kaçırdıklarımızın, asla geri gelmeyeceklerin, değerlerini, geç, anlıyoruz. Yolcu indirip, bindiren tren gibi götürdükleri de oldu 2019'un getirdikleri de... Yeni doğan bebekler boşlukları doldurdu birçok insana sevinç ve umut oldu... Ben şahsen giden yıllar acı tatlı bir tatla veda ettim. Güle güle gitsin... Oturup iyi ve kötü anları ölçtüm, hesabını yaptım. Mutlu günlerde yaşattı ama genelde zordu. Ben yine de 2019'a müteşekkirim. Sağlığını bana bıraktığı, giderken sevdiğilerimi almadığı, beni evimden, toprağımdan sürmediği, denizin dibinden koparmadığı için...

Eskisi gitti yenisi geldi, aman da aman hoş geldi, saçlarına az daha aklar kattı. Dünyanın her yerinde, şanına layık, sokaklarda, lüks otellerde, tavalarda eğlencelerle karşılandı. Aynı dilekler, aynı umutlar... Geldi de, acaba diyorum, gidenen farklı mı olacak? Bir gecelik eğlencenin sonunda, sıfırdan mı başlıyoruz yenisine? Düenden hatırlanacak hiçbir şeyimiz, kabuk bağlayan, eski yaralarımız kalmadı mı? Yenisi dünyaya barış getirecek mi? Rakamlardan başka nedir değişen? Neyse, bizler yine de yeni yıl psikolojisine girersek iyimser olmak zorundayız. Zira her yeni yıl, yeni doğmuş bebek gibi, sevinçle umutlarla başlıyor. İlk günlerinde yeni hayaller, beklentiler doğuruyor. Kaçının kanatlanacağını, kaçının derin sularda batacağını sağlam yargıç olan zaman gösterecek.

Yeni yıldan ne istesem, ne arzulasam, ne dilesem! Herhalde sadece sağlık! Diğerleri gelir... Çok modası geçmiş gibi duyuluyor ama daha değerlisi yok gibi... Hadi bakalım 2020 on iki aylık yolculuğunda "İyi Yolculuklar" sana.

Yaşam Koçu Afet

ATAERKİL BİR
YARGI!
DIP, DIP, DİBİİİİİİİ
İİİİİİİİP!!!!
(TÜRKİYE VERSİYON)

